

حضرت میر ولیا بی
حقیقت همه ز ملک خداست
۱۱۱

چند روزی بجا ریت با ما است
خداوند عز و جل عسکری نیما سی
معدت علی گوهر طایف علم
لطف حسین

دوازدهم شوال سنه ۱۲۰۵ هجری

ماہنامہ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

و اگر کسی صبح نهی در وقت نماز باشد

فعل يفعل يضرب يضرب حمم فعل يفعل عام يفعل فعل يفعل

فتح يفتح فعل يفعل حب يحب فعل يفعل كرم يكرم

عليه السلام والاستقراء

يَعْمَلُ فَعَلًا اَمْهًا مِمَّتْ بِحَنْ لَمْ يَنْصُرْ لَمْ يَنْصُرْ فَمَوْ نَا صِدْوً وَ لَمْ يَنْصُرْ لَمْ يَنْصُرْ

نصرتك نصرتي لا نصرت لغيرك

نَصْرُ الْإِسْلَامِ إِلَى الْإِسْلاَمِ - مُنْصَرَفٌ إِلَى الْإِسْلاَمِ

نفس و منتهی و منزهات

نَصْرًا نَصْرًا : أَنَا نَصْرٌ نَصْرًا نَصْرًا نَصْرًا نَصْرًا

عَلَّاهُ دَفْعًا أَلِهُمَّ صَدِّقْ لِي دَعْوِي خَاسِتَةً اسْمُكَ تَهْدِي وَأَنْفَعُ النَّاسِ

عزیم سازند حرف و اوانالت مستی - نانف ملاقیه و او ندغه بدر

وَأَمَّا الْفُلُ فَأُرْسِلَتْ بِرَحْمَةٍ مِنَّا لِيُبَيِّنَ لَكُمْ آيَاتِنَا فَتَدَارَكُوا أَلَمًا لَّيِّنًا

عادی بی بی اس کا دل بھی اداس ہے کہیں سے کہیں

1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 26

سید محمد

در کلمات و یا من به یک کلمه در هر کلمه اولی از این حرکت
 در کلمات که بهین است یک کلمه در هر کلمه یک کلمه است و در
 نوشتن در آورده اند و در آخرش تا التماس بر باید به ماضی و الحال
 محمول علی احوالها قبل از این که در آورده اند و در آخرش اعراسی
 در آورده اند و برای مثال من بهین تاسما و با التماس فاعل و مفعول
 و کلمات و بعد از حذف و فی مفعولها صفت الفاعل و مفعول
 الاصل ابتدا علیها و بمن غیره و الی التماسات تا آخر حرکت
 نظر مصدر معلوم بر اصل خود است معنی اوید و کردن تا بهو ظاهر باز
 از بهر صفت که در حرکت یا نقل کرده اند و معلق در استند بعده
 التماسات این میان ما و مفعول یا مفعول که در مفعول
 لا انون حرف و الیا حرف علیته و حذف حرف الحالت
 اولی من حذف حرف الصیغه و حرکت تا که معلق در استند و در
 از انون و اوید و بعد از استند که با التماس فاعل و مفعول
 از برای اسم فاعل در آورده اند و در آورده اند و در آورده اند
 بالتفصیل و بالتفصیل و در آخرش تا التماس نه اید و بهین فاعل
 ماقبل

[illegible]

سألوا من أين إذا حركت حركة الكسرة في النون بعد اللين
 لأن النون تسقط عند اللاحقة كما تسقط النون في البيت مع اللام
 أنه يوصى منه ويأخر حركته مفردة عند الحجاج لأن النون تبت مع
 اللام والاعتذار عن سقوطها في اللاحقة أنه لو صدر الكلام ونحفظه
 اللاحقة وما أخرجهم عند ابن الدوسوط ومبوءة سقوط النون
 ومبوءة الحركة وما أخرجهم في دفع اللين ما مفرد عند ابن
 نحوي مثل جوزان في تزيين جوارها ريد تزيين جوارها ريد في آخره
 فصار جوارها ريد في فلما صار جوارها بعد الالف كعصى وهو مفرد
 فغلبت الحجة بالمؤيد في النون في آخره حتى لا يلبس التسيب بالمد
 بناه في خلافه فليس المزجور في جوارها ما صيرت ما صيرت
 في حاله رفع وما في جوارها في حاله نصب جوارها ما في حاله
 سالم مدرك ما في حاله سالم في حاله سالم في حاله سالم
 واحد راجع سالم في حاله سالم في حاله سالم في حاله سالم
 مدرك في حاله سالم في حاله سالم في حاله سالم في حاله سالم
 أو قد كان البريد في حاله سالم في حاله سالم في حاله سالم

في اللاحقة

[illegible]

بعد از این سبب حرکت ثابت الی تا اجتماع حرکتین مختلفین بحرف واحد
 لازم نیاید الف و ح در آن را حذف کرد و در بعضی اوقات متوجه بود
 تا آخر شش و او را در نزد ما بقی بر حال خود گذارند تا نام حرکت
 ناهیه شد با الف و جمع تکبیر ناهیه است تا میرا سم و احد بود
 چون خوانند که اسم و احد را جمع تکبیر از هر حرف اول
 و ثانی و رابع را فتنه و او را در آن را از سبب حرکت ثابت الی
 تا اجتماع حرکتین مختلفین بحرف واحد لازم نیاید عند میر
 سبب حذف و امام حاکم علی بن قولی من قال کل صمد لم یدر
 الا الموت الف و ح در آن را حذف کرد و در بعضی اوقات متوجه بود
 در آخر شش و او را در نزد ما بقی بر حال خود گذارند تا
 ناهیه است ناهیه شد با الف و جمع تکبیر ناهیه است تا میرا سم
 و احد بود چون خوانند که اسم و احد را جمع تکبیر از هر
 حرف اول را فتنه و او را در آن را از سبب حرکت ثابت الی
 حرکتین مختلفین بحرف واحد لازم نیاید تا الف و ح در آن را
 حذف و او را در الف و احد را حذف کرد و در بعضی اوقات متوجه بود
 لازم

[illegible]

قلنا فكتبنا هذه السبعة ناصرة ثانياً ثمانية ناصرة ثالثة ناصرة رابعة
 وخامسة ووجه هو ان السبعة اسم واحد فثبت ان السبعة سبعة
 ووجه السبع الف علامت ثنية ويليها عشرين ثنية وتون سوا
 كنه في قوله مفوضه وراودوا انما اذنت في اللسنة لوجه انا
 لان الثنية او سطر الحال نظر الى المفرد والجمع كالسنة الضامة
 فلما اذنت بالسنة اولان يذ النون عوض عن التسوية على
 عرب البعض في السور في ان في السور او احرك حرفا
 بالسنة عوضا عن التسوية مفوضه عند اللين لان النون سقط
 عند الاضافته ما سقط للنون في الاضافته فعلم ان السبع
 واما عوض عن النون فلا يخط به في الالف او في اللين والهمزة
 او حرثة مفوضه عند الين لان النون تثبت مع اعرام نون
 الحركات الاثنية اعراف السوط حادثة في الضامة المضافة
 فكل واحد يحمو لا يصل الى الضامة في الالف والهمزة والين
 وضمون السوط الثنية والين الحركات في الالف والين
 في ثنية عند ان ذلك الحوي بها بر اجزاء من ثواب الهمزة

وراودوا

در آوردن تا ناصره گشت تا حضرتان است در میان بیرون آمدن
 و طایفه لقب جز تا حضرتان جمع ساله موت ناصره است ناصره بهم
 و احد بود چون خواستند که اسم واحد موت را جمع کنند و موت
 سازند و در کسر الف و تا علل متی جمع را ساله موت و موتی
 متقابل در آوردن تا ناصره گشت تا حضرتان شد بعد و تلخیص
 شدند و در یک کلمه و این چنین نقل بود که هر دو تا علل متی تا این
 است تا اولی را حذف کردند و بنده زانی لان الثانی علامته و العلامه
 لا تحذف و لا یتغیر الا بالتحذف اولی تا اجتماع علل متی تلخیص
 از یک کسر نشود تا ناصره گشت تا حضرتان شد و ناصره جمع
 تلخیص ناصره گشت ناصره اسم واحد بود چون خواستند که اسم
 واحد جمع بنمایند از حذف اولی را فقه را و ناصره را
 خود گذارند پس هم باقی الف از برای جمع نکرد و آوردند
 بعد التماس کین شد میان بر و الفین و التماس کین
 علی غیر حده موجب حذف یا تحریک با قلب است و در اینجا
 موجب قلب است الف و فی را الواو معنی به بدل کرد و ناصره

(7)

بخت مناسب تصویر خود در کمالی تا بعد از الف جمع تکسر بود و از
 کسوف و ادنی بر جان خود گذارند تا در الحده را حذف
 از جهت تدریج و تمهید و بعد از حذف کردن از جهت منع هر
 تا نا صوره است تا اوست تو یض و تو یض و تو یض و تو یض و تو یض
 است تا صوره تا صوره است می بگردان بود و چون خواستند که ای
 تا بر این در مضمون سازند حرف اول را حذف و ادنی را است
 حرفش تا اجتماع حرفین مختلفین بحرف و الحده لازم می آید
 معلوم جانی یا تصویر و بر آوردند بعد از التقاء سائلین
 علی غیره میان الف و باو التقاء و علی غیره موجب حذف
 یا حرکت یا قلب است الف را باو و مفتوحه بدل که در اندام
 التقاء و علامه و الف و لا تحذف و لا تستجرون به به است ثابت
 ضم باقی خود بر فکر با بعد از با و تصویر و از اسره و ادنی بر
 حال خود را استند و مانعی را بر حال خود نگذاشتند تا نا صوره
 و نا صوره است تو یض و تو یض و تو یض و تو یض و تو یض
 فعلی مانع معلوم به چون خواستند فعل مانعی معلوم را فعلی
 اول

مجهول سا زجر حرف أول راضية وادند واصل الـ سـ رـ
فـ سـ نـ بـ لـ مـ وـ قـ حـ التـ عـ بـ في الـ مـ عـ في الـ مـ عـ في الـ مـ عـ
من الـ مـ عـ في الـ مـ عـ في الـ مـ عـ في الـ مـ عـ في الـ مـ عـ
عن اوزان الاسم ولو سـ الاول وسم الثاني لخص الـ مـ عـ
ولكن الخروج من الضمة الى الفسحة اولى من خروج البسمة الى
الان فيه طلب المعنى بعد الفعل اولاً لان معناه غير مجهول
وهو استناد الفعل الى المفعول وانجى في الاستناد لان سـ
الى الفاعل الـ مـ عـ في الـ مـ عـ في الـ مـ عـ في الـ مـ عـ
غير معقولة وهي فعل ولا يحى على بده الصيغة قبل الـ مـ عـ
تأخر كنت تأخر بعد تأخر واصل تأخر واصل تأخر واصل
مضارع واصل تأخر واصل تأخر واصل تأخر واصل تأخر
فعل مضارع مجهول سا زجر حرف أول راضية وادند واصل الـ سـ رـ
لـ مـ عـ في الـ مـ عـ في الـ مـ عـ في الـ مـ عـ في الـ مـ عـ
المضارع الذي في الفعل من الـ مـ عـ في الـ مـ عـ في الـ مـ عـ
فعل في الحركات واصل الـ مـ عـ في الـ مـ عـ في الـ مـ عـ

[illegible]

نظر

[illegible]

[illegible]

اخلاف

منصوبه موقوفه منصوبه است منصوبه اسم مفعول مذکور بود و چون
 خواسته اند که اسم مفعول مذکور را موقوف سازند در آخر جمله تا
 مقرر و آور و در تفاوتش و میان تا تا نیت اسم مفعول تا
 فعل لان ات التانیث السانیه تختص بالفعل و المتحرکه مختص
 بالاسم و لا یستعملان الفعل یقبل باعتبار المفهوم و یجوز
 والزمان و التسمیه و الاسم خفیف باعتبار المفهوم و هو الحرف
 فکذا التحرک و السکون ما قبل از تا تا نیت منی بر فتح کت و الیه
 در توسط کلمه شود و در توسط کلمه اجرائی انوار جائز است
 کما فی تعلیکه منی علامی تا منصوبه است منصوبه موقوفه
 تا تا تسمیه منصوبه موقوفه است منصوبه اسم و اسم موقوفه
 چون خواسته اند که اسم واحد را تسمیه موقوف سازند در آخر
 الف علامه تسمیه یا علامه تسمیه و و و موقوفه موقوفه
 و موقوفه تا تا تسمیه التسمیه لایحه لایحه لان التسمیه و وسط
 کمال لطریقی المفرد و الجمع و الذمیه و ایضا منی وسط فلیست
 و اولان بذلکین عوض عن الموقوف علی مذمت الجمیع و
 فلیست و السانیه از اجزاء رب بالذم عوض عن الموقوف

۱۱

مورد عند اکابرین لکن التون تسقط بانه معافه تا تسقط
التون فی الاضافه فاعلم انه عوض عنه وانما عوض فی التون لانه
نحو ماده الافراده فی التنية وجمع ویا از حرکت منفرد عند التون
لان التون تثبت مع الدم کثوت حرکت والاعتراض حاله
الاضافه انه نقصان کما یم وکحفه لاجل الاضافه ویا از مردود
عند ابن ولاد السقوط ونبوته سقوط التون ونبوت حرکت ویا
از برای حمل تنية مؤنث بر تنية مذکر عند ابن مالک الخوی بنابر
اختلاف مذایب اربع وراودند تا منصورة کت منصورتان
شد و حالت رفع ویا منصورتین شد و یا حالت نصب
منصورات جمع سالمه مؤنثه منصوره کت منصوره اسم واحد
بود چون نوز سندر اسم واحد را جمع سالمه مؤنثه سازد
در آخر سندر تا عن می جمع سالمه مؤنثه ونبوت مفایده
در آور وید تا منصوره کت منصورات مذکوره ویا جمع
شد و در یک مکه بخین فصل بود زیرا بر دو تا و عمل منی ثابت
ست تا اولی را صیف کرد و در نه نانی لان اثباتی علمه به

الی الخ و لا یخیر و الی الخ یف اولی بالاجتماع علی معنی ثابت
 از یک جنس است و در اسم تام منقو ر ناک گشت منقو ر است شده
 منقو ر جمع تکسیر منقو ر و منقو ر است و منقو ر و منقو ر اسمی
 و حد آن بود چون خواستند که اسم و حد آن را جمع تکسیر از
 حرف اول راقی و اندر سیوم باید الف از برای جمع تکسیر را و در
 سنی له مابعد از الف جمع تکسیر بود و انرا سه و او را تا را حد
 کرد و از جهت فصدیه و سیون را نیز حذف کردند از جهت منع
 صرف تام منقو ر و منقو ر است منقو ر گشت بعد از
 ماذکابقب اولی و آن را و را بابدل کردند تا بنا منقو ر گشت
 بنا منقو ر منقو ر و منقو ر تصغیر منقو ر و منقو ر
 است منقو ر و منقو ر اسمی بکیران بود و در ما و استند
 اسمی بکیران را منقو ر سازند حرف اول را فمه و او را در
 از سبب حرکات اجزاء حرکتی و تعلقین حرف احدی لازم
 نباید باقی راقی و اندر سیوم حای یا تصغیر و در او و در
 که با و را با و اندر او و اندر او و اندر او و اندر او

تام منقو ر

[illegible]

ودر آوردن و زدن آخرش را جزم که در علامت جزمی سقوط نوبهائی عوض
 رفعی مفروضند لان النون بدل من حرکت که الفعل فکما تاثر فی
 المبدل منه تاثر فی المبدل تا یَنْصُرَانِ یَنْصُرُونَ تَنْصُرَانِ تَنْصُرُونَ
 تَنْصُرَانِ گشتند لما یَنْصُرَانِ یَنْصُرُونَ و لما تَنْصُرَانِ تَنْصُرُونَ فکما تَنْصُرَانِ
 شدند لما یَنْصُرُونَ لما تَنْصُرُونَ در اصل یَنْصُرَانِ تَنْصُرُونَ بود و چون لما
 جاریه استوائیه در او است در آوردن و زدن آخرش را جزمی نکردند
 زیرا که این نون عوضی رفعی مفروض است بکذا فاعل است و تاثر می
 زانمی بوالدی لا یشعر آخره بدحول العوامل المختلفه فی العمل علیه
 تا یَنْصُرَانِ تَنْصُرَانِ گشتند لما یَنْصُرَانِ لما تَنْصُرَانِ گشتند
 یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ
 یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ
 لا یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ
 و در باز آید در او است و در آوردن و زدن آخرش را جزم که در و زدن
 جزمی سقوط در کما تا یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ
 یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ یَنْصُرَانِ

[illegible]

[illegible][illegible]

[illegible]

١٦

در اصل تنظر کن تنظر کن لو و ند چون تنظر کن تنظر کن
در او و ند آخر تنظر کن تنظر کن تنظر کن تنظر کن

مفرد مبتدأ فاعل تنظر و المبتدأ هو الذي لا ينظر

آخر بدو و الی الخ و المبتدأ في العمل عليه ما ينظر تنظر تنظر

کنی تنظر کن کنی تنظر کن تنظر کن کنی تنظر کن کنی تنظر کن

تنظر و کنی تنظر کنی تنظر کنی تنظر کنی تنظر کنی تنظر کنی

تنظر و کنی تنظر کنی کنی تنظر کنی کنی تنظر کنی کنی تنظر کنی

کنی تنظر کنی تنظر کنی کنی تنظر کنی کنی تنظر کنی کنی تنظر کنی

تنظر و ند چون کنی تنظر کنی کنی تنظر کنی کنی تنظر کنی کنی تنظر کنی

در او و ند آخر تنظر کنی کنی تنظر کنی کنی تنظر کنی کنی تنظر کنی کنی تنظر کنی

و منه فاعل تنظر کنی کنی تنظر کنی کنی تنظر کنی کنی تنظر کنی کنی تنظر کنی

کنی تنظر کنی کنی تنظر کنی کنی تنظر کنی کنی تنظر کنی کنی تنظر کنی

تنظر کنی کنی تنظر کنی کنی تنظر کنی کنی تنظر کنی کنی تنظر کنی

تنظر کنی کنی تنظر کنی کنی تنظر کنی کنی تنظر کنی کنی تنظر کنی

مصدر بدو از برای تنظر

علامه ای سوطی

در او و ند

جاء النور

کشف المحجوب فی التفسیر

عن محمد بن ابي اسحاق عن ابي بصير عن ابي عبد الله عليه السلام قال
 من قرأ سورة الفاتحة في كل يوم اربعين مرة اصابته من الله
 ما يشاء من النعمان

[illegible]

این تنقیر خوانی شد و این بیفتن کن بیفتن در اصل
بیفتن کن تنقیر خوانی نامیده می شود و به آن تاکید

نعم مستقبل در او شش و در دند آخر شش و اجینری کند
در راه این عوض دفع مغربت بلکه ضمیر فعل است و الصمیریت

البنی بوالدی لا یستغیر اخر بدول العوامل المختلفة فی العمل علیہ

سَمْعُكَ اَوْنِ سَمْعُكَ اَوْنِ سَمْعُكَ اَوْنِ سَمْعُكَ اَوْنِ سَمْعُكَ اَوْنِ

رَدُّنْ شَهْرُ اَدُنْ مَنَهْ
 رَدُّنْ شَهْرُ اَدُنْ مَنَهْ

اون همه را
به دوزخ

بسم الله الرحمن الرحيم

6

میان الف و نون مدغم است تقاضا کنین علی در زیر سورت
یا تحریک یا قلب و در اینجا موجب است نون ماکید فقیه
حرکت کسره میزند از جهت است نون تشدید و او مرسوم بود
لان کلمتی و او وقع فی محل آخر فکلمه کلم العیر کالتسم فی محل الوجود
فکلم الوجود تا لیضراً التسمراً التسمراً لیضراً لیضراً لیضراً
و یا لیضراً لیضراً لیضراً لیضراً لیضراً لیضراً لیضراً لیضراً
نون ماکید فقیه یا تبیها متصل شد بعد از تقاضا کنین شد
علی غیر حده علی نذبت من لم بشرط الکلمه الواحده میان
الف و نون مدغم و چون الضفایر کنین علی غیر حده جاری بود
در حال خود گذار شدند و در اینجا نون ماکید فقیه حرکت کسره
میزند از جهت است نون تشدید و او مرسوم بود لان کلمتی
و او وقع فی محل آخر فکلمه کلم الوجود تا لیضراً التسمراً
لیضراً لیضراً لیضراً لیضراً لیضراً لیضراً لیضراً لیضراً
و یا لیضراً لیضراً لیضراً لیضراً لیضراً لیضراً لیضراً لیضراً
نون ماکید فقیه یا تبیها متصل شد بعد از تقاضا کنین شد

کلمه میزند و بهشت است و یا نشسته و یا کمر برود

این کشتی را از اوج و محل انحراف حکم غیر کالتیم می محل الوضوء

و خود فراموشی الوضوء تا لیکن التضرع استند لیکن از آن نشسته

شدند لیکن در اصل لیکن بود و چون نون تا کید لقبه

با متصل شد بعد التماس استند شد علی غیر حده علی

من لم یستطع الحکمه الواحدة علی غیر حده میان و او و نون

مهم آن اینچنین نقیض و طولی بهیچان محلا للیقین علی الحقیقه و او

حرف کرد و ضمیه را باقی گذاشتند تا و الی الله استند بعد فیه و او و

کالا با فی صلوٰه المرفوض فایم مقام الارکان فلا یعربا که

برافیه کفایت نقد را از مکان و الکفایت غیر کافیه بالفقه فی البحر

لوجود بالمقدور تا لیکن و انت لیکن شد و نون و یک و ص ص

التفاسیر النبی عن محمد

اینچنین نقیض و طولی

جایز بود از این مبانی

در اصل لیکن

اصحاب

حرف و نون لیکن

و متصل شد بعد

تکرار شدند

بعد التقاوس كذا في نسخة غير مصرحة على يد من المصنف
الكلمة الواحدة ميان الف و نون مدغم والتقاوس كذا في غير
عن موجب في تحريك ناقص و در ارجا موجب بقا في قول
تاكيد نقدر احرار كسره مبدئ من ارجا حيث ثبت نون نشئه و
مكسور و لولان كذا في نسخة في محل الغير حكمه حكم الغير كذا في نسخة
في محل الوجود و صور تا لنظر نون كذا في نسخة لنظر نون كذا في نسخة
التقاوس كذا في نسخة على غير مصرحة على يد من المصنف كذا في نسخة
ميان الف و نون مدغم نون التقاوس كذا في نسخة على غير مصرحة جابر و
انرا مني بر حال خود كذا في نسخة و در ارجا نون تا كسره نقدر احرار
كسره مبدئ من ارجا حيث ثبت نون نشئه و او مكسور و لولان
و اوقع في محل الغير حكمه حكم الغير كذا في نسخة في محل الوجود و صور
مد احكام الوجود
تا اجماع ملت لوثه
خود لا زار
انرا مني
انرا مني

ساکنان در اصل یکدیگر در اولش در آورده و در
 لایحه کسره اصل فی مزارت الوصل اخرش را وقف کرده و در
 وقفی بنی بسطوط حرکت شد عند البصرین و آخرش را مورخوم
 بلام مقدر گذارند عند الکوفین فاعطی له اثر علامت الاستقلال
 و هو الاعراب اعطی لها در بکلی رب ثانی قول الشعر
 فکلی علی اه تا نظر بدگشت انظر اند بعد کسره پیمانه لا ضمیر
 تا خروج نه ایدار کسره حقیقی بسوی ضمیه حقیقی و لا اعتبار
 ساکنان لان الحرف ساکن لا یلون حاجزا محضاً عند
 محمل و اوقیوه بار و یقال منه نا انظر کنت انظر عند
 یا انظر لا انظر و بنا کر و بنا کر علامت استقلال بعد از
 با بعد از حرف ساکن یا ساکن مانند چون ابتدا

لایحه و کسره و حقیقی
 در علامت وقفی
 مورخوم
 الاستقلال
 است نظر
 لایحه

نظر مرد بین کلمه
 در اولش در آور
 بنی بسطوط
 دانه

تأنيث شمر كنت انظر عند النظر الى النور في النور
تتفرق ان تنظر ون تنظر في نور ذلك علامت
انرا حذف کردن بعد از حرف استقبال سکن باشد
وصل بکسر و راوش در آوردن عند البعض لان اللمبة
اصل في بركات الوصل اخر شمس را وقف کردند علامت
مبنی بسقوط نحو منهای عوضی مفعول بودند عند الضم
آخر شمس را متروک مخروم لام مقدره لکن استند عند اللقب
فاعطی له انرا علامت الاستقبال وهو الاعراب لما اعطی فاعطی
رب علم رب کما فی قول الشاعر فقلت لی تأنيث شمر ان
فما تنظر من كنت انظر الى النظر والنور في شمس بعد
تعمید کردن در نا خروج تأیید را بکسر و حقق بسوی
حرف صغی ولا اعتباد
حایز احص
ما انظر الى
ما انظر

الحرف الميم
قنوة ماء وبقا
أصروا الصري
نقطة

بعض مسائل کن مانند چون اقتدار کس محض است

نظر کردند بعین کلمه عن کلمه و مضموم بود و بجزء و وصل ضم
در او نشاند و آوردند آخرش را وقف کردند علی امت
و قعی مبنی بسو طو حتمی عوض رفعی مود شدند علی نظر
و یا آخرش را معرب مجزوم بلام مقدر انداختند علی کوا
فین فاصحی له از نظر لامته الاستقبالیه و هو الایضاً کما علی
نفا و رب غل رب کما فی قول الشاعری منک صلی تا تنظر
ن تنظر و فون تنظر عن استند النظر انظر و انظر فی
استند النظر ان را از تنظر ن بنا کردند تا که علامت استقبال
از احد ف کردند و بنا بعد از حرف استقبال باین ماند
بجزء بسره در او نشاند و آوردند عند الجعل لار

اچھا فی ہر ذرہ الوہس ہے
 فوٹن عوض سچی مہ
 ہوا ندی لایندہ
 نیکو دندیرا کہ اسی
 سب دھرم سچی دوا
 نیکو دندیرا کہ اسی

نه فی العین حلیہ
کد باشند

بعد از رب العالمین قول است که منتهی است
 است انظر ان شد بعد از سه بجه را بضم بدل کردند تا خروج
 نیاید از کسبه حقیقی بسوی صمد حقیقی و لا اعتبار لكون السا
 لان لم يزل كل لا يكون حاضرا عندنا ومن ثم جعل
 واوقنوه ویا وایقان فشیبه تا انظر ان شد است
 امرحانه بان انظر انظر واصل انظر بود چون نون تا بکشد
 با و متصل شد بعد التقاء اشین شد علی غیر حصره میان
 را و نون مدغم و المتقاسا کین علی غیر حصره موجب حذف
 یا تا حرکت یافت است و در اینجا موجب حرکت است ز قلبت حد
 لان حذف کلا واحد بنما متع لان لیرا حرف صحیح و التوین
 لغرض ان تا بکشد و لند القاب فشیبن حرکت را حرکت فحی می دهند
 تا ان الفی اخف لکلمات
 المذکر ان لروا احد هو
 شد انظر انشا و را
 منه را
 ال

محمّد حنیف از مکتب رس

رَبَّنَا اِنِّمْرِ لَنَا نَفْرًا

تألیف و تفسیر

بسم الله الرحمن الرحيم

لَمَّا رَأَى الْفَتَى اخْفَافَ لِحْجَاهَا

المذكرات الرومانسية

سُورَةُ الْاَنْعَامِ

مفتی محمد رفیع

واجب طهر یا نجس یا قلب است و در اینجا موجب بقا است
 و در اینجا چون تأکید بقدر احراز است و مبدء از حيث است
 چون تشبیه و او مکسور بود لان کلمتی اذ اوقع فی محل الغیر حکم
 کالیم فی محل الوضوء وضوء فاحکم الوضوء تا انظر انت انظر ان
 بالانظر ان در اصل انظر بود چون لون تأکید بقید متصل
 ماقبل از لون تأکید بقید منبی بر حال خود گذاشتند و در اینجا
 لون تأکید بقدر احراز است و مبدء از حيث است لون تشبیه
 و او مکسور بود لان کلمتی اذ اوقع فی محل الغیر حکم
 فی محل الوضوء وضوء فاحکم الوضوء تا انظر انت انظر ان
 شد انظر ان در اصل انظر بود چون لون تأکید بقید
 متصل شد بعین التقاء سائبین شد علی غیر حده عیب مذکور
 سیر الطائفة الواحدة
 عیب غیر حده موصوف
 موصوف حذو
 اول ال

والحكمة فيه غير كافية في الجمع لوجود الناس بالضرورة في العالم
 انهم وكنيت انهم وكنيت انهم وكنيت انهم وكنيت انهم وكنيت انهم
 حون لوف تاكيد نقد ما متصل شد بعده التقاديس الكبر
 على غير حده على تدب من لم بشرط العلة الواحدة ميان و
 ولون مدغم ولين ايجين ثقل و طويل لوديا حلا للثقل على
 واو و خرف كروند و ضمير باقى كذا شند نادالك شند
 بخد فته واو و كالا لعمام في سلواة المرئض فابم مقام الارما
 فلا ليجتا رب بل فيه لفايته بقدر الا مكان والحفاية
 غير كافية بالفتح في الجمع لوجود الناس بالضرورة في العالم
 انهم وكنيت انهم وكنيت انهم وكنيت انهم وكنيت انهم
 حون التقاديس الكبر على غير حده جانيه لوديا حلا للثقل على
 خود كذا شند انهم وكنيت انهم وكنيت انهم وكنيت انهم
 فابو و جوب لون تاكيد و متصل شد بعده التقاديس
 الكبر على غير حده على تدب من لم بشرط العلة الواحدة ميان و
 ميان ما

باب في الاستدلال بالادلة في معرفة ما هو في
صلوة المريض فانه مقام الامكان فلا هو تارة بل فيه
كفاية بقدر الامكان والكفاية غير كفاية بالفتح في الحقيقة
لوجود الالتباس بالمعروف كما انظر في كنت انظر من شد
يا انظر من وجه اصل انظر في بود و چون لون تاليد لقليد
باو متصل من بعده التقادس كنهين شد على بخر حده على
مذهب من لم يسترط الحانة الواحدة ميان يا ولون مؤد
لكن ايجين نقيل وطول بود يا حملا لا لقليد على الخيفة يا سلا
حذف كروند و كسره با في لند استند تا و لاند كند بخذ في
و نذا كما لا يما في صلوة المريض فانه مقام الامكان فلا هو
يا سلا بل فيه كفاية بقدر الامكان والكفاية غير كفاية
بالفتح في الحقيقة لوجود الالتباس بالمعروف كما انظر في كنت انظر
شد و نذا و يات فخص صرحا لا ييجد قبل طول بود و چون
التقادس كنهين شد عذده جائز لا انرا سبب ابر حال خود
مذا

و اجتماع ثلث لوازم و در کلام موجب سطره پس از این
 تا بر این الف مقاصد در میان ایشان در آورند
 تا اجتماع ثلثه لوازم بشود و بعد از تقاضای سکنین شده علی
 غیره علی مذکور من شرط الحاکمه الواحده میان الف
 و تون مدغم و ایضا سکنین علی غیره موجب حذف
 یا تحکمت یا قلب است و در اینجا موجب بقا است و در اینجا
 چون نماند بقدره را کسره بعد شد از جهت مثالیست چون
 تسویه و اولی مورد دلان کلمتی او اوضح فی علی انو کلمه
 کلمه غیره که التیم فی محل الوضوء و ضرور فی احکام الوضوء تا انظر
 است کلمه انظر تا ان شد و حاضره است و ان خفیه انظر
 و راصل انظر و چون تون نماند خفیه با و متصل شد بعد
 ایضا سکنین شد علی غیره و ایضا سکنین علی غیره
 موجب حذف یا تحکمت یا قلب است و در اینجا موجب تحکیم
 در حدیث الایض حذف احد منها یوحی ان السراخ
 ص و الی
 ان العرض و
 فتحه میدیدان

ثلث

2

فصل اول در بیان نشانه‌های کسره و تا لا یتبس
الف اول و واحد الموت الحاطبه تا انظر کنت الطرون شد
و انظر و راصل انظر و بوجون لون تا کمد خفیفه و
متصل شد بحد القادس کنین شد علی مدب من انظر ط
الکلیه الواحده میان و او و لون و القادس کنین علی حد
موجب حذف یا حرکت یا قلب است و در اینجا موجب
است و او را حذف کن و انظر را ماقی گذارند تا و لا ین
کند بحد فیه و او و بذا کما الایما و فی صلوه بکرم بعض قائم مقام الا
فلا یعد تارک بل فیه کفایه بقدر الا مکان و الکفایه بکرم
کافیه بالفتح فی الجمع لوجوه و الا الناس الغر و تا انظر و کنت
انظر فی حد الطرون و راصل انظر و بوجون لون تا کمد
و در آخر او متصل شد بحد القادس کنین باشد میان و او و لا ین
و القادس کنین موجب حذف یا حرکت یا قلب است و در اینجا
موجب حذف یا حرکت یا حذف است و کسر و طبع و لا ین
خود را نشاند تا و لا ین
و لا ین

لا تنضم الا ينضم لا ينضم لا ينضم لا ينضم لا ينضم لا ينضم
 ينضمون لا انضم لا تنضم لا تنضم لا انضم لا تنضم
 واصل تنضم ينضم انضم ينضم لو وندجون لا تا به حازمه را
 ورا ونداجر شس را حرم را وند علامت حرمی سوطا حرا شس
 تا تنضم ينضم انضم ينضم لا تنضم لا ينضم لا انضم لا تنضم
 سند لا تنضم الا تنضم والا تنضم لا تنضم الا ينضم واد
 تنضم ان تنضمون ينضمون ينضمون ان تنضمون لو وندجو
 لا تا به حازمه را وند شس را وند ونداجر شس را حرم را وند
 علامت حرمی سوطا تنضمی عوض رفی مود وند لان النوبین
 عن حرات لام الفعل كما لو نرى المدل منه لند لو نرى المدل
 تا تنضم ان تنضم وان تنضمين ينضمين ان ينضموا ان تنضم لا تنضم
 لا تنضم ولا ينضمين لا ينضم الا ينضم واد سند لا تنضمين لا
 تنضمين واصل تنضمين ينضمين لو وندجون لا تا به حازمه را
 ورا ونداجر شس را حرمی را وند ونداجر را ان لو نرى
 مود وند علامت حرمی فاعل سند و الفعیه مین و المین هو المذی
 لا وند حرمی را وند الی الی

ایک

موجب حرف تا حرف است و در این مورد
و در این نوع نقیض حرکت کسره میسرند از جهت است
نوع کسره و اول سور بود لان کسری اذا وقع في محل الغنة
فكأنه غير كاسم في محل الوضوء وصوره فاحكام وضوءه لا ينظر
لأنه لا ينظر أن لا ينظر أن لا ينظر أن لا ينظر أن لا ينظر
و اصل لا ينظر أن لا ينظر أن لا ينظر أن لا ينظر أن لا ينظر
متصل شد بعد التقاء ساکنین شد علی غیره علی مذنب من
لم بشرط الكلمة الواحدة ميان الف و نون مدغم و چون التقاء
ساکنین علی غیره جائز بود و از این منی رجال خود گذارند
و در اینجا نوع تا بعد نقیض را حرکت کسره میسرند از جهت
نوع کسره و اول سور بود لان کسری اذا وقع في محل الغنة
فكأنه غير كاسم في محل الوضوء وصوره فاحكام وضوءه لا ينظر
لأنه لا ينظر أن لا ينظر أن لا ينظر أن لا ينظر أن لا ينظر
و اصل لا ينظر أن لا ينظر أن لا ينظر أن لا ينظر أن لا ينظر
تا بعد نقیض متصل شد بعد التقاء ساکنین شد
علی غیره علی مذنب من لم بشرط الكلمة الواحدة ميان

۴۳

و اوون هم و التقاض الكين على غير حده موجب حذف
بالحذف بالقلب و در اینجا موجب حذف است و او را حذف
کردند و ضمیه را باقی گذاشتند تا دلالت کند بر حذف ضمیمه و او
در احوال الامار فی معلوۃ المريض قائم مقام الارکان فلان یا و لکن
بل فیه کفایت بقدر الامکان و الکفایت غیر کفایت بالفح فی الجمع
لوجود الالتباس بالمعروف بالانفرد و لا یفهم و اکسند لا یفهم
لا یفهم من شدیدا لا یفهم من لا یفهم و را صل لا یفهم و
لا یفهم و او و ند چون نون تالیف قبله با و تان متصل شد
بعد التقاض کین شد علی غیر حده علی مذیب من لم یستط
الکلمة الواحدة میان و او و نون مدغم و التقاض کین
علی غیر حده یا بزرگوار منی بر حال خود که استند علی این
بعضی و طول بود با حمل التعلیل علی الحقیقة و او را حذف کرد
و ضمیه را باقی گذاشتند تا دلالت کند بر حذف ضمیمه و او را حذف
فی معلوۃ المريض قائم مقام الارکان فلان یا و لکن
کفایت بقدر الامکان و الکفایت غیر کفایت بالفح فی الجمع
لوجود الالتباس بالمعروف بالانفرد و لا یفهم و اکسند لا یفهم
لا یفهم من شدیدا لا یفهم من لا یفهم و را صل لا یفهم و
لا یفهم و او و ند چون نون تالیف قبله با و تان متصل شد

لا ينظر من سجد وتزجرك بعض صفات الجن اصل واصل
وجون النقاء ساكنين على حدة جائز لو د انرا مني رجال
كذا يستدل لا تنظر و ان لا تنظر و ان ينحو استدل لا تنظر و ان
و راصل لا تنظر في بو و جون نون ناكيد فقير ما و متصل
تجدد النقاء ساكنين سعد على غير حدة على مدب من ثم
يشترط الكثرة او الوحدة بيان با و نون مدغم و النقاء ساكنين
سعد على غير حدة موجب حذف يا تمرك نافل است و در ايجامو
حذف است بار اخذف كروند سره و ان باقي كذا يستدل با و نون
بجذ فنية ما و هذا كالا بما و في صلوة المرفق قائم مقام الاركان
فلما هو تارك بل فيه كفايته لقدر الا مكاني و الكفاية غير
كافية لا يفتح في الجمع لو و ان النباش بالمعروف كالا لا تنظر في است
لا تنظر من سجد لا انظر و ان و راصل لا تنظر في بو و جون نون
ناكيد فقير ما و متصل سجد بعبادة النقاء ساكنين سعد على غير حدة على
غريب من ثم يشترط الكثرة الواحدة بيان با و نون مدغم من
الجن فقير و طيل و لو با جمل للفقير على الكفاية بار اخذف و ان
و كسر بار ابي كذا استدل ما و ان كذا بجذ فنية و هذا كالا بما و

الجميع

في حركات الارض في المقام الاوان فلا يعد تارك بل فيه كفاية لقوله الا انما
وكتفاية كفاية بالبحر في حركات الارض لا يوجد الا بالنسبة الى التغير في
لا يتغير في شدته من ذلك بعضي صريان انجنيث ثقل و طويل خود
عن القياسين على غيره جاز لو وانر اميني بر حال خود ونداشتند
لا يتغيرين وخوانند و لا يتغيران لا يتغيران لا يتغيران لا يتغيران
بود ونيون نون تا كيد ثقله با و متصل شد بعده اجتماع ثلث
لونات خود و اجتماع ثلث لونات و كلام عرب متكرره ميخوانند
بنا بر وزن الفعفا صله در ميان ايشان و را آور وند تا اجتماع
ثلث لونات نشو و جوده القياساتين بشد على غير جوده على
مذهب شطرا الكمية الواحدة ميان الف و نون تدغم و التقاء
ساكنين موجب جنس يا تحريك فالف سب و راسي او كفايت
في و ابي الون تا كيد ثقله را اولت كفايت في و مزار جهت
منها بهت لون تنبيه و او مسدود و لولان كل شيء اذا
وقع في محل العسر فمخرجهم السيرة كما التيم في محل الوضوء و
احكام الوضوء و لا يتغيران لا يتغيران لا يتغيران لا يتغيران
مبصران مشدند و يا لا يتغيران لا يتغيران و لا يتغيران

لَا يَنْصَرِفُونَ لَا يَنْصَرِفُونَ وَذَوْنَ لَوْنٍ نَاكِدٍ تَقْدِيرُ بَابِ
 مُضَلَّ سَدِيدٍ. اجتماع سه لونات شد و اجتماع ثلث لونات
 و در كلام عرب متكرره بنداشند بآلف مفاده در میان
 ایشان و را و ز و در نا اجتماع ثلاثة لونات شود و بعد از
 سائین شد علی غیر حده علی مذیب من لم یستطع الکتاب
 حده ممان الف و نون مدغم و چون الفاء ساکنین علی غیر
 حده جائز بود و انرا مبني بر حال خود و کذا مستند و در اینجا
 نون ناکید تقدیر را حرکت سه می دهند از جهت مناسبت
 نون تشبیه و اولسور بود لان کلمتی از او اوقع فی محل الجبر
 فکلمة الجبر کالتیم فی محل الوصل و قوله علم الوضوء لا یتم
 إِلَّا بِتَنْظُرٍ لَا يَنْصَرِفُونَ لَا يَنْصَرِفُونَ لَا يَنْصَرِفُونَ لَا يَنْصَرِفُونَ
 لَا يَنْصَرِفُونَ لَا يَنْصَرِفُونَ لَا يَنْصَرِفُونَ لَا يَنْصَرِفُونَ لَا يَنْصَرِفُونَ
 تَاكِدٍ تَقْدِيرُ بَابِ مُضَلَّ سَدِيدٍ نون ناکید تقدیر
 بر حال خود و کذا شد و در اینجا نون ناکید تقدیر را حرکت سه
 می دهند از جهت مناسبت نون تشبیه و اولسور بود لان

و اما لا تشعروا ولا تخطروا ولم ينصرون لكون تأكيد خيفة
بالثبات عند بعد التقاض الكينين عند عدم خفجه
على مذهب من يثبت الكلمة الواحدة ميان واه واه
مع عدم التقاض الكينين على غير حده موجب حذف تا تحريك
يا قلب است و در اینجا موجب حذف است و او را حذف
کردند و ضم ط باقی گذاشتند تا دلالت کند بخفیه و او را کماله
عما فی صلوة الرضی قائم مقام الارکان فلا یعد تارک
بل فیہ کفایت بقدر الامکان او الکفایت غیر کفایت بالقی
فی الجمع لوجود الالتباس بالمفرد تا لا تشعروا ولا تخطروا و لا یمنعون
لا تشعرون لا تخطرون سندن لا تشعرون و اصل لا تخطرون
بون لكون تأكيد خيفة باو متصل سندن التقاض و سندن
على غير حده على مذهب من شبه بالكلمة الواحدة به آ
یا و لكون تخفيف عدم التقاض الكينين و غیر حده موجب
حذف تا تحريك يا قلب است و در اینجا موجب
یا را

به فیتعاید الی الاما فی حلوۃ الحریض فایم مقام الی کان
 فلا بعد تارک بل فینه کفایت بقدر الامکان و الکفا
 یح کما فینه بالیقین فی الخیر لوجود الالتماس بالمقدور لا تنصیر
 لا تنصیر من تدبیر اسم ظرف اللفظ من تدبیر منظر
 از فعل مضارع مطلق بنا کر و ند که بنصیر و تنصیر و حرف
 استظهار را حذف کر و ند بجای او میم مفتوحه و آور و ند
 نحو رجوف العله لان الالف لا عمل لاند و بها و کذا و
 لا الیه فی اول الکلمه فی الایم و حکم بان و او و مثل
 مضی اما الالف فاضا به الی الالتماس و حذف حرف الفیه
 و حذف حرف المضارعه یؤی الی التکرار الخالی عن الفیه
 فتعین الیم بقرب الیم الی الواو فی کونها مفتوحه و الدلیل
 علی ذلك الاستقراء بالاسماح ما فی الایم و تدبیر و اد و ند
 و و آخر من تنویر الی و آور و ند و تدبیر الی آخر
 الی مضارع مطلق کنت که بنصیر و تنصیر و حرف
 منزه ان تشبه فی الی بر تنصیر اسم مفعول مناصه

منظر

منظر اسم واحد و چون خواستند که اسم واحد را بجای
 سازند بابت اول یافته و اندر حال خود گذاشتند و
 فتح و اندر سیوم جامی الف از برای جمع تکسر در آورده
 حروفی که بعد از علامت جمع تکسر بود و انرا کسره و اندرون
 حذف کردند و بجهت منع صرف تا منظر گشت منظر شدند
 منظر و تصغیر منظر است منظر و اسم کبر و چون خواستند
 که اسم ملوک و موصوفه سازند حرف اول را ضمه و اندرون
 از سلب حرکتش تا اجتماع حروفین مختلفین حروف و اول لازم
 نباید ثانی یافته و اندر سیوم جامی یا و تصویر و آورده و
 مابعد از آن تصویر و انرا کسره و اندرون مابقی را بر حال خود
 گذاشتند تا منظر گشت منظر و است اسم الف و انرا کسره
 منظر و از فتح مضاعف معنی بنا کردند که منظر و منظر و
 حرف استقبال حذف کردند و اویم مکرر در
 آورده تا فرق شود میان آن و نیز فاقبل آنچه و
 و در تنوین کن هر کس و در از برای عبارت

این خطای مطلق است که منظر و منظر بود و منظر است
 منظر این تشبیه است به قیاس بر تشبیه اسم مفعول است
 و بر تشبیه اسم است قیاس بر جمع تک طرف و تشبیه اسم است
 قیاس بر تشبیه طرف منظره موت منظره است منظره اسم
 است مذکور بود چون خواستند که اسم است مذکور را اسم است
 موت سازند و در آخرش تا نامیت متحرک در آورند تا قبل
 از آن تا نامیت منی بر فتح کنند زیرا که در وسط کلمه منی و در وسط کلمه
 اجرا تا انحراف تا یزیت کافی بعلبک و فی غلامی تا منظره است
 منظره است منظره در اصل منظره بود منظره اسم است منظره
 چون خواستند که اسم است منظره را اسم است منظره سازند
 در آخرش تا متحرک در آورند تا قبل از آن تا متحرک منی بر فتح کنند
 تا منظره است منظره است منظره است تا منظره است منظره است
 قیاس بر اسم است منظره است منظره است منظره است منظره است
 است موت چون خواستند که اسم است منظره است منظره است
 جمع تشبیه از حرکت اول و ثانی را می دانند

از برای جمع تک و راوردن حرفی که مابعد از الف جمع است
 اندوه و او ندو و و عدان را از وقت که وند از جهت
 و تموین را نیز حذف که وند از جهت منع صرف از جهت
 مناصره منصرفه تصغر منصرفه است منصرفه را هم میسر بود
 چون خواستند که اسم مابعد را مصور سازند حرف اول را ضمه
 و او ندو را سبک حرکتش تا اجتماع حرکتین مختلفین بحرف
 واحد لازم نیاید عند میرسد شریف و امام خلیل اجماع علی
 قول من قال علی جدید لید اللموت نافی را فتح و او را چه چا
 یا تصغر و راوردن حرفی که مابعد از یا تصغر بود و نیز سیر
 و او ندو مابقی را بر حال خود گذارند تا منصرفه را از جهت
 منصرفه را در اصل منصرفه بود و منصرفه اسم الصغر بود
 چون خواستند که اسم الصغری را کبری سازند همان
 جای الف از برای مبالغه است که کبری در او رد و ندو
 بقی را بر حال خود گذارند تا منصرفه را از جهت
 تنصیف اسم الصغری است مناصره جمع
 منصرفه واحد و چون دانستند که اسم واحد را

[illegible]

۱۰۰۰

خواب تذکره اسم واحد را جمع تکسر سازند حرف اول را
 و او ندانند حال خود کند انستد نامی رافحه و او ندانند
 الف از برای جمع تکسر در آورده و در حرفی که مابعد از آن
 جمع تکسر بود و آنرا کسره و او ندانند و چون مقدر در
 آنکه بود و آنرا حذف کرد و ندانند آنکه است آنرا در آنکه
 نصیر آنکه است آنکه اسم مکرر بود چون که اسم مکرر را
 مصغر از آن حرف اول را ضمه و او ندانند بعد از سبب حرف
 الح نامی رافحه و او ندانند سیم جای یاد نصیر در آورده و در حرفی
 که مابعد از یاد نصیر بود و آنرا کسره و او ندانند و منون شد
 که در آنکه بود و آنرا ظاهر که و ندانند آنکه است آنکه
 (31) در آنکه است آنکه در آنکه است آنکه در آنکه است آنکه
 آنکه است آنکه و اسم واحد مکرر بود چون خواستند اسم
 واحد مکرر را اسم واحد مکرر است آنکه است آنکه است آنکه
 که و ندانند فی راضیه او ندانند سکون عربی نموده در آنکه
 مقصور آنکه است آنکه مقدره در آورده و ندانند قبل از حرف و
 نا آنکه است آنکه است آنکه است آنکه است آنکه است آنکه

تغییر یافته است یعنی لغوی است لغز می رستم واحد یوحون
نوعی است که اسم واحد تشبیه زند و را جزو الف
عنه منت تشبیه وی با علت امت تشبیه و لون مکسوده به تسویه و مضمونه

انما الصيرورة من غير وجود امالان التثنية او وسط الحان نظر
الى المفرد والجمع والكسرة ايضا متوسطة فلها اخصت بالثنية
اولا لان النون عوض عن التون والتون حرف ساكن وان
انما حرك حرف الكسرة عوضا عن التون فقد يرى عند الكاتب
لان النون سقط عند الاضافة كما سقط التون في الاضافة
فعلم انه عوض عنه وانما عوض عن التون لا يلاحظ مادة
المراد في التثنية والجمع وبما ان حركته قد مفرد عند الراجح
لأن النون تثبت مع الالام كسرت الحركته والاعتذار عن
تثبت سقوط حال الاضافة انه نقص الحركه مخففة للاجل الالف

در جانیته النصب و اجروا ما اسالین علی غیر مذکور و حجب

14

ماضی معلوم بر وزن فاعل و ثالث را فاعل خود
را فعل ماضی معلوم بر وزن فاعل و ثالث را فاعل خود

که هستند عند اجماع و اعتماد علی قول من قال کان
ادب است ثبت ثانی را کسر و اول و ثانی علما کنند علمند
بعده کسر و عین را بفتح بدل بر که مکتور الفاء در کلام
عرب نیامده است الا اذ کان بر وزن فعل و عینه
الحقی نحو کرم و شهد و نعم و شهد و کرم و شهد و نذر
الافاق است الا ثانیه جاریه فی کل اسم و فعل و لیس کنه
فما من قیده تا علم کن علم شد یعلم و اصل علم بود علم
فعل ماضی معلوم بود چون خواستند فعل ماضی معلوم را
فعل مضارع معلوم بر وزن فاعل و ثالث را فاعل خود
در اول و ثانی در اول و ثانی در اول و ثانی در اول و ثانی

العلیه و الاصل فی
و کماله است و ثانیه او بالجا و هو الحکایت
و الثوبان علی قنایه که نه صمد ثقل الصمد نه کسر و هو
بلغت من کسر حروف الفاعل و ثانیه او کان ماضی معلوم
و کماله است و ثانیه او بالجا و هو الحکایت

والمسور الهجزة نحو يَعْلَمُ وَيَقْلَمُ وَيَعْلَمُ وَيَقْلَمُ وَيَعْلَمُ وَيَقْلَمُ
وإن شاء الله تعالى وَيَعْلَمُ وَيَقْلَمُ وَيَعْلَمُ وَيَقْلَمُ وَيَعْلَمُ وَيَقْلَمُ
بحون كُفْرًا وَكُفْرًا وَكُفْرًا وَكُفْرًا وَكُفْرًا وَكُفْرًا
محمول على انخواهات بكون فاكلمة بكون حرف ويعلم
لان لو الى اربع حركات يلزم ناو اسكانها محال لتعذر الـ
بتداو باسكن فاسكان حرف التي تكون قريبا من اولى
من اسكان المحرف التي تكون بعيدا منه ومن ثم فيسكن
في مثل صَرَقَ لاسكان لانه قريب من النون التي تليها
لو الى اربع حركات ولا يمكن اسكان النون لان النون
علامت التانيث وضمير الفاعل والفاعل اسم والاسم
نهي على الحركة فالو الى اربع حركات واحدة ومن
اركلمة واحدة لانهم لا يذرونه لو الى اربع حركات
فلازم مبكره مبكره مبكره مبكره مبكره مبكره
ووزن اعراب رفع در اور مبكره مبكره
من اسكن في الحركات والركنات وعدد الحروف
وغيرها مما صفتها للمتكررة وغيرها من الناسبات بما علم للمعلم

فعل معلوم و فعل مجهول یا خبر معلوم و چون خبر است
 فعل مجهول را فعل مضارع معلوم سازند و خبر را
 این مکتوبه در اولش در آورند تا اول کند بمضارع فعل ماضی
 بهشت رفت و بکیران بکسره الفاء و یازم نوالی ارجح است و بکیران
 یازم المثناس بن یفعل و یفعل و بکسره اللام یازم الباقی الازم
 و به غیر جا بر ماضی در ف المضارع تا علم کشت
 تعلیم شد و تسلب فی به لضم یخرج الاو کما مضی علم
 را از تعلیم تا کردند تا که علامت مضارع بود امر حذف کردند
 مابعد از حرف استقبال بکن مانند چون ابتدا الباقی بحال
 او نظار در تفریق کلمه علی کلمه او مفتوح بود و همزه وصل مکتوبه
 در اولش در آورده و نیزه بفتح المثناس بن یازم ماضی
 در حالت وقف چون تعلیم یا بجزای بنه ط خوار تعلیم ماضی
 آخرش را وقف کردند و بنه ط ماضی سقوط حرکت شد
 عا ماضی بنه ط آخرش را ماضی بنه ط ماضی
 انداختند و بنه ط ماضی بنه ط ماضی بنه ط ماضی
 و هو الاعراب کما لم یضرب علی رب کما فی قول ابن جریج

تا تقدم كذا علم مستند اليه اللفظ المستعمل في امره
ما علم يعلم كذا لا يستعمل في امره ما علم يعلم
بعد از امر حاضر في من ولفظ يستعمل في امره
فعل يفعل فعلا امده است ماضي فاس بر ضرب ضرب و سده
بر يعلم ولكن جاء ماضي في شئ و فاس ماضي منع يمنع بر ضرب
ينظر امره حاضر ما علم يعلم بوضوح ان تقدم اعلم نحو ان منع منع
سده فعل يفعل فعلا امده است ماضي فاس بر ضرب ضرب و سده
فعل حاضر و ضرب ضرب ماضي فاس ماضي منع يمنع بر ضرب
بر ضرب ضرب اللفظ المستعمل في امره فاس ماضي منع يمنع
حرب فعل ماضي معلوم او وجوب هو استند ك فعل ماضي معلوم
فعل مضارع معلوم زنديك حرف از حروف انبن معلوم
و را و لسن و را و ر و د تا و لانه كسره عيني فعل ماضي
نه كسره عرفت و كبر لان كسره الفاء ملزم لانه في راجع حركات
و لفظ لعين ملزم التباس سفيان راضي و يعقل و كسره الراء ملزم
الطمان الاموات و هو في حيز فعين حروف المضارع و كسره
كذا علم مستند اليه اللفظ المستعمل في امره فاس ماضي منع يمنع

صفت منزهة لا استحقاق في هذا الباب باب شرف
فعل يعمل فعل فاعله استحقاق شرف يشرفون شرفا
وشرافة شريف لم يشرف لا يشرفون لم يشرفوا
لشرفهم لا يشرفون لا يشرفون لا يشرفون
ميشرفون لا يشرفون ميشرفون وميشرفون وميشرفون
حرز اصل شرفا لو وشرفا اسم مصدر لو وجون خورسند
كاسم مصدر رافعل ماضی معلوم سارند حرف اول و ثالث را
جهتال خود و گذاشته و نانی را ضم و اوید و تنوین مصدر را
حذف کرده و در آخرت بنا کرده فعلیه لان التنوين اما رة
والفعل الفاعل اما رة الاسم الممنون نون ما شرفا كنت شرف
یا شرف در اصل کسرافت و شرافت اسم مصدر لو وجون
خورسند که اسم مصدر رافعل ماضی معلوم سارند حرف اول و
ثالث را بر وجه خود در پسندانی را ضم و اوید و تنوین مصدر را
حذف کرده و در آخرت بنا کرده فعلیه لان التنوين اما رة
والفعل الفاعل اما رة الاسم الممنون نون ما شرفا كنت شرف
در اصل کسرافت و شرافت اسم مصدر رافعل ماضی معلوم سارند حرف اول و
ثالث را بر وجه خود در پسندانی را ضم و اوید و تنوین مصدر را

كـ فعل مضارع معلوم بالفعل مضارع معلوم من حيث معرفة
 حروف تانين مفتوحة و راء مفتوحة فتلو و تدنو و تدرك و تدبها
 بين حروف التانين الاصل في الراء و حروف التانين للفتحة و دو
 نا تانين في كلام العرب اما في سبغ او بالفتح او بالضم او بالفتح
 و التانين مختلف و تانين له ما ضم لنقل الفتحة و له كسرة حتى لا يفتن
 من حروف المضارع اذا كان ما ضم له السين او العين او الميم
 نحو علم و تعلم و اعلم و فاعلم و يستعلم و تشتم و تشتم و تشتم
 و نه و راء حركات التانين في الفعل مضارع حركات التانين
 و نظرت و نظرت و نظرت و نظرت و نظرت و نظرت و نظرت
 بسكون فاذ كلمة بسكون حرف و يدرك ان توالي الاء حركات
 على ضم سينها و يسكان ما حال لتعذر الابتداء بالسكان فاسكان
 حرف التانين يكون قرينة الاء الى من اسكان حرف التانين يكون
 بعيدا منه و من ثم عرفت للباء في مثل قرين الاء اسكان الاء قرب
 من النون المذكر يلزم منه التانين و راء حركات و لا يمكن ان يكون
 النون لان النون على ما مضى التانين و ضمير الفاعل و الفعل باسم
 و الاسم او اسمي بني على الحركة ما لو اي راء حركات و كلمة واحدة

(٢٥)

[illegible]

سَمِعْتُ أَبَا سَلَمَةَ يَقُولُ سَمِعْتُ أَبَا سَلَمَةَ يَقُولُ سَمِعْتُ أَبَا سَلَمَةَ يَقُولُ
سَمِعْتُ أَبَا سَلَمَةَ يَقُولُ سَمِعْتُ أَبَا سَلَمَةَ يَقُولُ سَمِعْتُ أَبَا سَلَمَةَ يَقُولُ

این بر روی صحنه قیاس مجازین و ناصیه و ناصیه ثانیه است که در
جمع نکس مشرف و شمس نفی است حرف اول راضی و اولی در سلب

هر کس که تانی و ثالث را ندیده و او ندیده و حای الف از برای جمع کرده
و در دور و نزدیک مابعد از الف جمع کرده و این را در حال خود دارد

نما و احد را حذف کردند از جهت تنوین را نیز حذف کردند
از جهت منع حمل علی الحرف کما شریف است و سیر نقده است سیریا

شد بعد قلب کافی کردند میان یاد و فایز جای فایز و دیوفا
جای بود تا سیرت کف کف ستر فایز شد با حرف اول کف و اول کف

و سلب کسب ثانی و ثالث و رابع را قی و احوال تمام جماعه ایست بر
چون تکلیف و دوزخ و احوال را خدا را خوف کردن از جهت سبب

و سنوین را خذف کروند از جهت منع صرف نام صرف و سنوین
سنوین را سنده میار وید اخر مروند از برای ساجین وزن غلای

بسم الله الرحمن الرحيم

36

۱۰۰

و احد اجمع تکسر بر حذف اولی و بر حال خود گذارد
 ثانی را قوت دادند پس برای التماس برای جمع تکسر در آوردند و چون
 ما بعد از علامت جمع تکسر بود و اگر التماس بود و اولی و احد را حذف
 کردند از جهت ضمیمه و تنوین را حذف کردند و از جهت
 منع حرف ناسیه گفتند که شریف است تعدیه یا متحرک ما قبل او
 مفتوح ان یا را با الف بدل کردند و لا اعتبار با الف الساکن
 بعد از التقاء الساکنین شد میان هر دو الف ثانی را بضم و مکروه
 بدل کردند تا شریف الف الت شریف است یا شریف الف جمع تکسر
 شریف است شریف است اسم واحد بود و چون خواستند که اسم
 واحد را جمع تکسر سازند حرف اولی ثانی را قوت دادند پس برای التماس
 از برای جمع تکسر را آوردند و احد را حذف کردند و از جهت
 ضمیمه و تنوین را نیز حذف کردند و از جهت منع حرف بعدی با
 ساکن ما قبل او مفتوح ان یا را با الف بدل کردند و لا اعتبار
 با الف الساکن بعد از التقاء الساکنین شد میان هر دو الف
 ثانی را بضم و مکروه بدل کردند تا شریف الف الت شریف است
 شریف است شریف است ضمیر شریف و شریف است اسم طبرانی بود

(37)

و حرف و حرف

برین نوع است که اسم برین را مضمر ازین می دانند و چون اول
 جمله داخل تانی را فتحه و اول اسم جای با الف مضمر را و در آخر
 که با یوز با الف مضمر و و از آنکه سو و او نیز باقی را بر حال خود
 گذاشته تا حرف و نیز فیه که است مضمر و نیز فیه که است
 فیه و و حرف از یک حسن جمع اند و اول سکنی تانی محو
 اول را و سنانی از غام بر و نیز تا شریف و نیز شریف که است
 شریف و نیز فیه که است مضمر و تا شریف و نیز فیه که است
 بر هر یک نیز مضمر که فعل ثلاثی مزید فیه را و از ده باب است
 و آن بر قسم است قسم اول که ماضی می چهارم حروف است
 و مزید یک حرف است که بر وزن افتعال است و چون
 افعل یفعل افتعال چون اکریم اکریم اکریم اما فیه مضمر و اکریم
 و با فعل اکریم افتعال اما اسم مضمر بر او و چون خواستند
 که اسم مضمر را فعل ماضی معلوم می سازند حرف اول را فتحه
 و از ده باب است و ماضی طبر حال خود گذاشته الف و نه حرف
 مضمر بر او حذف کرده و نیز برای جا کرده و نیز فیه که است
 بر حال خود گذاشته تا اکریم که است اکریم مضمر و نیز فیه که است

برای

فصل

اول

[illegible]

و بعد از این که این حرف را در جدول حذف و موجب حذف با خود طلب است و در
موجب حذف است یا از حذف کردن در کتابت این باب را در حقیقت
و این حرف صحیح و حذف حرف اولی من حذف است صحیح
بجای او میم در آورده اند و حرکت یا لا میم در این است و در این
میم و او در تعدد الایات با طلب کن فاعل آخر السور و در
و با این حال خود را حذف می کنند و در آخر سخن بنویسند علی در آورده
از این برای غایت استینه تا بگویم کت بگویم شد یا بگویم که از
بگویم تا بگویم بگویم فعل مضارع معلوم و وجه حذف خود را می بیند
مضارع معلوم را اسم فاعل می کنند و در و نیز بسوی این
که اصل او را بگویم و حرف استقیما را حذف می کنند و در حقیقت
و در این مضارع و در آورده اند ما فاعل آخر السور و در این حال
خود را می بیند و در آخر سخن بنویسند علی در آورده اند از این
جمله است استینه و ما فاعل در این خود را می بیند تا بگویم کت
تا بگویم شد بعد و میم و اسم فاعل را حذف می کنند و در این است
مختلف می شود و در حقیقت می بیند تا بگویم کت تا بگویم شد
تا بگویم کت تا بگویم کت تا بگویم کت تا بگویم کت تا بگویم کت

اگر بگویم که این فعل ماضی معلوم بود و چون می دانستند که فعل مجهول
 معلوم را فعل ماضی مجهول سازند و چون که دل را ضربه دادند
 ماضی را چون اسره دادند و تبعاً لذلک فی الجمله تا اگر می گفت
 اگر می شنید که می گویم و به اصل می گویم و دیگر می فعل مضارع معلوم بود
 چون می شنید که فعل مضارع معلوم را فعل مضارع مجهول
 سازند و هر چند بعضی اصحاب کلام اصل را می گویند و هر
 اول را ضربه دادند و ماضی را خبر یافتند و او را تبعاً لذلک فی الجمله
 تا اگر می گفت تا اگر می شنید و هر چه می شنید و در واحد
 مشکلم بعضی نقل نموده و عمره ماضی را حذف کردند و اولی لان
 الاولی فعل مضارع و العمل مثل لا تحذف و لا یجوز در باقی صیغها
 نیز حذف کردند و از جهت طو و القیام بالبلوغ جهت تخصیص
 بین الاطوار است و تا نا جمله یاب مختلف از و تا نا اگر می گفت می گویم
 شد و چون می گویم را از فعل مضارع مجهول بنا کردند و می گویم
 است و تا نا بعد از آن است حرف استقبال را حذف کردند
 بجای او مبنی منصوب و با او شش در آورند و ماضی را خبر یافته
 و او را در بار حال خود که است و در آخر شش تنوین بکن

و تا نا

و با کلامی را در کلام بنا کرد و بنا کرد تا ثابت شود احوال است و در کلام
 بسوی اصل است اصل او با کلام بود و حرف است و قبل از
 حذف کردن بجای او میم مضومه و زاء و ر و زاء قبل از حذف
 و او زاء و با بر حال خود که است و در آخر کلمات منسوب می شود و او
 از برای امارت است تا کلام است و کلام است و بعد از هر مفعول
 نیز حذف کردند تا حکم مشتق مختلف کرد و در حکم مشتق
 تا با کلام است و کلام است و کلام است و کلام است و کلام است
 در حکم این است که می باشد و کلام است و کلام است و کلام است
 که با کلام است و کلام است و کلام است و کلام است و کلام است
 تا که حذف است قبل از او و این را حذف کردند و بعد از
 حرف مصدر است که با کلام است و کلام است و کلام است و کلام است
 بعد از قطعی که حذف شده بود و با کلام است و کلام است و کلام است
 حذف او را این شد آخر کلمات و وقف کردند و حذف است
 پس به کلام است و کلام است و کلام است و کلام است و کلام است
 معرب جزو هم نام می بردند که است و کلام است و کلام است و کلام است

و از برای امارت است

اسم مصدر بود و چون خواستند که اسم مصدر را فعل ماضی معلوم کنند
 حرف اول را حذف کردند و بدین طریقی را فتحه دادند تا ثالث را فتحه
 ساختند و خود را و نه یا و نه و بن مصدر به را حذف کردند
 از جهت بنا کردن فعلیت تا نگذارد تا گشت کرم شد یا در کرم
 بسوی اصلش که اصل او تکمرا بود حرف اول را حذف
 کردند تا ثانی و رابع را فتحه دادند و بن مصدر به را حذف
 کردند تا ثالث را گشت کرد تا سابع و دو حرف از ثانی
 محذوف شدند هر دو منکر حرکت اولی به سابع رختند
 اول سکن ثانی منکر اولی را و ثانی اولی او غام کردند
 تا کرم گشت کرم شد کرم در اصل کرم بود کرم
 فعل ماضی معلوم بود و چون خواستند که فعل معلوم را
 فعل مضارع معلوم سازند بطرف از حروف این مضارع
 و را و نشی و یا و در و از جهت قلت استعمال او
 لایزال را بهینه و الایحی فرغ التلانی و الضم الهم

الفتح لا على الاصل الاصل والفتح لا على الاصل الاصل
 احوار فعي وراور وندا كرم مشت كيرم شد كير كادر صل كير و
 بول او خام درو مشتع بود بکون را و نلی بعضی صر بیان برانانی
 بیابدل کردند از جهت صوت شدن شرط او خام تا نگردد مانند
 کیرمانند نگردد تا مقصد معلوم بود معنی وی بزرگی دادن فهو کیر
 کیرم را لکیرم و بنا کردند کیرم فعل مضارع معلوم بود چون کیر
 که فعل مضارع معلوم را اسم فاعل سازند حرکت یار النقل معلق
 داشتند چهار حذف کردند بعد التقاسا کین شد علی حده
 مباه یا دو کاف التقاسا کین علی غیر حده موجب حذف
 باو نیک با قلب است در ای موجب حذف است یا
 حذف کردند نه کاف لان انباء حرف علته و لا
 حرف صحیح و حذف حرف العلته اولی من حذف
 اصح بجای او هم محذوف و در آوردند حرکت یا که معلق
 داشته بودند آنرا بهم دادند مثل آخر اگره واحد یا
 حال آوردند اشند و کرا خوش نویس کن و راورد
 ابرای امارت اسبیت یا کیرم کنت کیرم شد کیر و

تو در آنرا حذف کردی و با جوار حرف استقبال متعول ماندی و گو

لیکن آخر انہیں راقف کے دند علامت وقفی منہج بسطوط
حرکت دند البہرین و با آخر شش را محرب مجروم لایم مقدّمہ شد

عند الكوفيين فاعطى له انتم على منتهى الاستقبال وهو الارباع

لست كبريم لربنا لولا اننا كننا من المفلحين
برفقه بغير ما سببنا من كبره في نفسه اول است و مرید

حرف بر درونی بیاعلمت که حاصل بی عمل است بی علمت و بی عبادت
چون ضاربت ایضا رب متقاریت و محبت انا وضیر ابا

مصدق لایحه خلاصه سند که اسم مصدق فعل ماضی معلوم سازند
(و اما مصدق را حذف کردند و بنویسند را نیز حذف کردند)

تباعه فلیتد و سابق را بر حد خود گذارند تا مضاربتی
مبارک شد با هم در اصل فیه اباج و فیه اباج هم

روان مکرر کندند و گویا این هم صیغه است بر هر صیغه

[illegible]

مدار

چون خواستند که اسم مصدر را فعل ماضی معلوم سازند کسر
 نه در الف و تبدیل کردن را به حمت تخفیف و تنوین را نیز حذف کردند
 از جهت بنای فعلیه تا قرا با کانت ضربه باشد بعد و قلب کافی گویند
 بین الف و ال و الف را بجای ال و برودند و را را بجای الف تا ضرب
 ضارب شد یا ضارب و اصل ضربه بود ضمیر ابا اسم مصدر
 چون خواستند که اسم مصدر را فعل ماضی معلوم سازند کسر
 ضا و را بقیه را گویند از جهت تخفیف و تنوین مصدر بر ضرب
 کردند از جهت بنای فعلیه ضمیر ابا کانت ضمیر شد بعد و یا
 ما قبل او مفتوح این یا را با الف بدل کردند تا ضارب کانت
 ضارب شد بضم ضارب و اصل ضارب بود و ضارب فعل
 ماضی معلوم بود چون خواستند که فعل ماضی معلوم را فعل مضارع
 معلوم سازند فاعل حرف از حروف این مضموم در او نشد و او بر
 از جهت قلب استمال اول الحده بر رابعه و الی یای فیه الثلاث
 و الهم المضارع و الفیه فاعلی الاصل الاصل و الفیه فاعلی الاصل
 کسر و او نه و را به حمت تخفیف و تنوین مصدر بر ضرب
 کانت ضارب شد بضم ضارب و ضمیر ابا و ضمیر ابا بر سه ها و در

(۱۲)

معلوم است که فعل بود اند و معنی وی بر یکی از اینها یکد و یکزدون
و یکت یکد و یکزدون و یکزدون و یکزدون و یکزدون و یکزدون
چاکر و یکزدون و یکزدون و یکزدون و یکزدون و یکزدون و یکزدون
مضارع معلوم را اسم فاعل سازند حرف استقبال را حذف کنند
بجای او هم مضمره در آورند و در ماضی آخر را کسره و او اند و با
بر جان خود و کذا کنند و در آخرش تنوین مکن در آورند
از برای ماضی است همیشه تا مضارع است که مضارع است
مضارع مضارع یا آن مضارع چون مضارع به مضارع نشان
مضاربات این پنج صنوعه قیاس بر نظیر مضارع و مضارع و مضارع
مضارع بود مضارع فعل ماضی معلوم بود چون خواستند که
فعل ماضی محمول سازند حرف اول را ضمه و او اند و ماضی آخر را کسره
و او اند و تنوین را فی الجمله و بعد الف ساکن را ماضی او مضارع
الف را او و ماضی کرد و در ماضی مضارع است مضارع مضارع
مضارع و در اصل مضارع بود مضارع فعل مضارع معلوم
چون خواستند که فعل مضارع معلوم را فعل مضارع محمول سازند
حرف اول را ضمه و او اند و ماضی آخر را فتحة و او اند و تنوین را

المجرور انما يارب كسب لفظاً محبباً من مضارع بفتح واو وضم ايماء
 اين بر سه مصداق بمراصل خود و انچه يك از آنها يكبار ديگر زده
 و يا يك بار ديگر تكرار كرده شدن بجز مضارع بفتح
 يارب را از مضارع بنا كردند لفظاً محبب فعل مضارع
 مجهول بود چون خواستند كه فعل مضارع مجهول را اسم
 مفعول سازند حرف استقبال را حذف كردند بجاي
 او ضم مضموم و راوردند ما قبل اخر را فتح و او را بفتح خود
 گذاشتند و در اخرش تنوين تملك راوردند و براني ماضى
 اسمية انما يارب كسب شد مضارع بفتح شد مضارع بنا
 مضارع بفتح مضارع بفتح مضارع بنا مضارع بنا شد اين
 پنج هيئت بر قياس بر لفظ ينظر الي آخره الامم الحاضر الامم مضارع
 مضارع بنا از مضارع بنا كردند تا كه علامت استقبال بود
 انرا حذف كردند و بعد از حرف استقبال متحرك اندازند
 مثلاً بكون اخر اخرش را وقف كردند علامت وقفى سببى لفظ
 حركت شد عند البصرين و با اخرش را موب مجزوم نام مفرد گشت
 عند اللعين فاعطى له انرا علامت الاستقبال و هو الاعراب

کافی قول است و غنک جلی تا نیکار به
 کت متدرب شد ضارب صا را صا را بوا ضارب جی ضارب با
 متدرب شد و باقی باب فاس است بر هر کس نظر نماید

ج

از قسم دوم که ماضی و بی برچ حرف است و مزید بر دو حرف است
 بر وزن یقول امر است تکریم تکریم الح تکریم و یقول تکریم
 تکریم تکریم مصدر بود چون خواستند اسم مصدر را
 ماضی معلوم سازند ضمیه را را افتحه بدل کردند از جهت تخفیف تکریم
 مصدر را و حذف کردند از جهت بناد فعلیه تا فکر تا کت تکریم شد
 تکریم و اصل تکریم بود و تکریم فعل ماضی معلوم بود و چون خواستند
 که فعل ماضی معلوم را فعل مضارع سازند تکریم از حرف این
 منقوصه در اولش در آورند تا تکریم کت تکریم شد تکریم
 و اصل تکریم بود و تکریم فعل ماضی معلوم بود و چون خواستند که فعل
 ماضی معلوم را فعل مضارع سازند حرف اول را ضمه و او را
 را بنیز ضمه و او را تا التماس نه آید ماضی مجهول ازین باب ماضی معلوم
 باقیل و ما قبل آخر که صواب و بدو تکریم تکریم تکریم تکریم
 تکریم شد و باقی باب فاس است بر هر کس نظر نماید

ج

تکریم تکریم

غلامی نور فیه که ماضی و می بر می حرف است و در نزد و حرف است
 بروزن تقاعلا اتمح است جمع تضارب یتضارب تضارب
 الخ قیاس است بر کرم اللفی الماضی مجهول تصور رب در اصل
 تضارب بود تضارب فعل ماضی معلوم بود و جمع خود هستند که فی
 ماضی معلوم را فعل ماضی مجهول سازند حرف اول را ضمه دارند
 غلامی بل نیز مصدر دادند التباس نه اید ماضی مجهول ازین باب مضارع
 معلوم باب مضارع چون تضارب فعل امر را کسره دادند متبعاً للتکون
 الج و بعد الف ساکن مانده قبل او مضموم ان الف را با لول
 بدل کردند تا تضارب کشت تصور رب بدلیل میوم از رسم
 که ماضی و می بر می حرف است بروزن افعالاً است و الفعل
 یتضارب و افعالاً مجهول انصرف یتضارب انصرف الرفع
 در اصل انصرف الرفع و انصرف اسم مصدر بود و چون خواستند
 که اسم مصدر را فعل ماضی معلوم سازند کسره صادر افتخ
 بن کردند از جهت تخفیف و تنوین مصدریه را حذف کردند
 از جهت بنا کردن فعلیه تا انصرف انکث انصرف شد
 یتضرب در اصل انصرف بود انصرف فعل ماضی معلوم بود

و در نزد و حرف است

و در نزد و حرف است

چون خواستند که فعل ماضی معلوم را فعل مضارع معلوم نمایند
 یک حرف از حروف اتین مفتوحه در اولش در آورند و بعد
 از میان آن رفت لان حمزة الوصل تثبیت الله ابتداء و بسط
 فی الدرج و ما قبل آخر السره دادند و در آخرش اعراب
 در آوردند تا اقصی و کثرت ینصرف میشود ینصرف در
 ان ینصرف بنا بر و ند ینصرف فعل مضارع معلوم بود چون
 خواستند که فعل مضارع معلوم را اسم فاعل سازند حرف
 استقبال را حذف کردند بجای او میم مضومه در آورند و
 ما قبل آخر السره دادند یا بر حال خود گذاشتند و در آخرش
 تنوین نکل در آوردند از برای امارت اسمیه تا ینصرف
 ینصرف شد اقصی و در اصل اقصی و بود اقصی و فعل
 ماضی معلوم بود چون خواستند که فعل ماضی معلوم را ماضی
 مجهول سازند حرف اول را ضمه دادند و ثالث را نیز ضمه
 تا التباس نماند یا بر اتصال حرف و بر حاله وقف چون
 والظرف فالظرف ثم الظرف و ما قبل آخر السره دادند
 تبعاً للثلاثی المجر و تا اقصی و کثرت اقصی و شد یا ثالث

ضمه وادند اولی را نیز ضمه وادند تا خروج ناید از کسره حقیقی
 بسوی ضمه حقیقی و لا اعتبار بحرف الساکن لان الحرف کما
 لا یكون حائرا وحصینا عندهم الح با ثلث راضمه وادند اولی را
 نیز ضمه وادند لان همزة الوصل تتبع هذا المضموم فی الضم واما قبل اخر
 کسره وادند تبعا للفتحة فی المجرى بالضم وکنت الضروف شد
 و باقی باب فیه اس است بر الضارب

که ماضی و می بر پنج حرف است و نیز بر دو حرف است و بر دو حرف
 افعل لا انک است افعل یفعل افعل لا چون الکتب یکتب
 التبا بالانفاس است بر الضروف منصرف التبت واصل
 التبت بود و التبت فعل ماضی معلوم بود چون خواستند که
 فعل ماضی معلوم را مجهول سازند حرف اول را ضمه وادند و
 ثالث را نیز ضمه وادند تا التباس نهد اید با مرافعال حرف و حاله
 وقف چون التبت بالتبت ثم التبت ماقبل اخر را کسره
 وادند تبعا للفتحة و التبت کنت التبت شد ثالث را ضمه
 وادند اولی را همزه وادند تبعا للفتحة لان همزة
 الوصل تتبع هذه المضمومة الضم نال التبت کنت

(کتاب)

اسم است که گاهی بی برنج حرف است و مزید فی بر حرف است

افعل لا افعه است چون افعل افعلا چون افعلا افعلا چون افعلا افعلا

اخر و راصل احرار بود و احرار اسم مصدر بود چون

خواستند که اسم مصدر را فعل ماضی معلوم سازند کسره

میم را بفتح بدل کردند الف فتون مصدر به واحد ف کردند

از جهت بنا و فعلیه تا احرار گشت احرار گشت احرار را

احرار و احرار و احرار تا شدند بعد دو حرف از

کلیش هم آمدند هر دو متوکل حرکت اولی تا انداختند بعد اول

ساکن نانی متحرک اول را در نانی او غام کردند احرار احرار

احرار گشتند احرار و احرار و احرار و احرار و احرار و احرار

احرار و احرار و احرار و احرار و احرار و احرار و احرار و احرار

این همه ماضی و است از جهت فوت شدن شرط غام

و ان حلت الفیه و است و است و است و است و است و است و است و است

در و منع و است و است و است و است و است و است و است و است

اخرین احرار و احرار و احرار و احرار و احرار و احرار و احرار و احرار

اخرین

مفتوح ان يا رالف بدل کردند از این است **اِحْمَرَاتِ اِحْمَرَاتِ**
اِحْمَرَاتِ اِحْمَرَاتِ اِحْمَرَاتِ اِحْمَرَاتِ اِحْمَرَاتِ اِحْمَرَاتِ
 شدند و نیز دیگر بعضی طرفان چون ادغام در و متمم بود است
 سکون را و تا فی حرکت اولی انداختند و **اِحْمَرَاتِ اِحْمَرَاتِ**
 میان هر دو را یکی را حرف بنا بر اختلاف مذکور گماشته
اِحْمَرَاتِ اِحْمَرَاتِ اِحْمَرَاتِ اِحْمَرَاتِ اِحْمَرَاتِ اِحْمَرَاتِ
اِحْمَرَاتِ اِحْمَرَاتِ اِحْمَرَاتِ اِحْمَرَاتِ اِحْمَرَاتِ اِحْمَرَاتِ
 بجز **اِحْمَرَاتِ** اصل **اِحْمَرَاتِ** و **اِحْمَرَاتِ** ماضی معلوم بود چون خواستند
 که فعل ماضی معلوم را فعل مضارع معلوم سازند بحرف **اِحْمَرَاتِ**
 این معوضه در آورده و نیز در میان رفت از جهت **اِحْمَرَاتِ**
 لان **اِحْمَرَاتِ** اصل **اِحْمَرَاتِ** است و **اِحْمَرَاتِ** ماضی معلوم و **اِحْمَرَاتِ** مضارع
اِحْمَرَاتِ ماضی معلوم را **اِحْمَرَاتِ** ماضی معلوم را **اِحْمَرَاتِ** مضارع معلوم
 آورده و نیز از جهت **اِحْمَرَاتِ** **اِحْمَرَاتِ** **اِحْمَرَاتِ** **اِحْمَرَاتِ** **اِحْمَرَاتِ** **اِحْمَرَاتِ**
 معلوم بود چون خواستند فعل ماضی معلوم را فعل مضارع معلوم سازند
 و در و نیز **اِحْمَرَاتِ** **اِحْمَرَاتِ** **اِحْمَرَاتِ** **اِحْمَرَاتِ** **اِحْمَرَاتِ** **اِحْمَرَاتِ**
 در و نیز **اِحْمَرَاتِ** **اِحْمَرَاتِ** **اِحْمَرَاتِ** **اِحْمَرَاتِ** **اِحْمَرَاتِ** **اِحْمَرَاتِ**

این حرفه اول است که الابداء و سقط فی الدرجه ماقبل
 که در او انداخته اند نخستین حرف بعد و و حرف است
 آمدند صوفی حرکت اولی را انداختند بعد اول ساکن
 ثانی است اول را در ثانی او غام کردند و آخرت را در آخرت
 بخون بخوان بخون بخون در اصل بخون بخون بخون بخون
 بخون بخون بخون بخون و و حرف از یک حرف است
 برو و متحرک حرکت اولی را انداختند بعد اول ساکن
 متحرک اول را در ثانی او غام کردند و آخرت را در آخرت
 بخون بخون بخون بخون این برو و جمع مومنین
 اصل خود انداختند و حرکت شدن شرط او غام و آن حرکت
 را و ثانی است و هر دو یک بعضی حرفان چون او غام در و منع
 بسبب کون را و ثانی را و ثانی را با ثانی را و ثانی را
 بخون بخون بخون بخون و هر دو یک بعضی حرفان چون او غام در
 منع بود بسبب کون را و ثانی را و ثانی را انداختند بعد
 ساکن است میان هر دو یک را حذف کردند با هر دو یک
 انداختند همانی است و غلط و غلط فی بنو کنی بخون بخون بخون

آخر از مصدر معلوم به اصل خود است و کسی می سرخ شد
 و هر چه می خورد از بخور می خورد که ثابت بعد از علل است بخور عمل مضارع
 معلوم بود چون خوانستند که فعل مضارع معلوم را اسم فاعل
 سازند حرف استقبال را حذف کردند کای او بهم معلوم در
 اولش در آوردند ما قبل آخر را که تقدیرت کذاستند
 و در آخرش نون مکن در آوردند از برای امضا است نسبت تا حرکت
 مخمضند با مخمض از بخور می خورد که بخور عمل مضارع معلوم بود و مخمض
 که فعل مضارع معلوم را اسم فاعل سازند و کردند بسوی او
 که اصل از بخور بود حرف استقبال را حذف کردند کای او بهم
 معلوم و را اولش در آوردند ما قبل آخر را که در آوردند و را
 نون مکن در آوردند از برای امضا است نسبت تا حرکت مخمضند
 و حرف از یک مخمض هم آمدند هر دو منحرک حرکت اولی است
 بوجه اول ساکن ثانی منحرک اول را در ثانی او غام کردند تا مخمض
 گفت مخمض مخمض مخمض مخمض مخمض مخمض مخمض مخمض مخمض مخمض
 اصل از بخور بود و هر فعل مضارع معلوم سازند بود چون خطاستند
 که فعل مضارع معلوم را فعل ماضی مجهول سازند حرف اول از ضمیه دادند

بانی

است

ان

اصل الف و کسر و غیره می گذارند تا الشان فی الجود و ما کونست کما یجوز
 اصل الف و کسر و غیره می معلوم و همان استند فعل ماضی معلوم داخل
 ماضی محمول سازند و گردانند بنوی اصلش اصل اول و غیره
 بعد حرف اول و ثانی و بعد از ماقبل آخر استند و از آنجا که
 المجرور و آخر نیستند از تحریر بعد و هم حرف نخست هم اند
 هر دو محل حرکت اولی را انداختند بعد اول ساکن ثانی حرکت
 اول را و زانی را و علم فتنه استند ماله آخر است حرف اول
 ضم و از آنجا که زانی ضم و از آنجا که التماس آمد بامر اتصال حرف
 در حالت قطع بود از تحریر فاعله و تم آخره ماقبل آخر استند و از آنجا
 که التماس المجرور یا ثالث الضمه و لغنا اولی را نیز ضم و از آنجا
 که خروج نه آید از کسر حقیقی بسوی ضمه و لا اعتبار بحرف
 یا آخره ماقبل آخر استند و از آنجا که التماس المجرور یا ثالث
 ضم و از آنجا که زانی ضم و از آنجا که التماس المجرور یا ثالث
 فی الضم ماقبل آخر استند و از آنجا که التماس المجرور یا ثالث
 آخر می شد و دو حرف از نخست هم اند هر دو تحریر حرکت اولی
 انداختند بعد اول ساکن ثانی محل اول را و زانی او علم فتنه

حرکت بخروج راصل بخروج و حرکت ثابت بقا اصل حرکت بخروج فعل مضارع
 معلوم بود و جمع خواستند که فعل مضارع معلوم را فعل مضارع مجهول
 سازند حرف اول را ضمید دادند و ما قبل آخر را فتحة میری گذاشتند
 تبعاً للثلاثی المجرور تا بخروجت میخیزد یا میخیزد یا میخیزد یا میخیزد یا میخیزد
 مضارع معلوم بود و جمع خواستند که فعل مضارع معلوم را فعل
 مضارع مجهول سازند و کردند بسوی اصل حرکت اول
 میخیزد و حرف اول را ضمید دادند و ما قبل آخر را فتحة و او را تبعاً
 للثلاثی المجرور تا میخیزد یا میخیزد یا میخیزد یا میخیزد یا میخیزد
 آمدند بر دو متحرک حرکت اولی را انداختند اول ساکن ثانی
 متحرک اول را دور ثانی او را خام کردند و میخیزد یا میخیزد یا میخیزد یا میخیزد
 میخیزد یا میخیزد یا میخیزد یا میخیزد یا میخیزد یا میخیزد یا میخیزد یا میخیزد
 احرار در اصل میخیزد یا میخیزد یا میخیزد یا میخیزد یا میخیزد یا میخیزد
 بهم آمدند بر دو متحرک حرکت اولی را انداختند و اول ساکن ثانی متحرک
 ن را دور ثانی را خام کردند میخیزد یا میخیزد یا میخیزد یا میخیزد یا میخیزد
 میخیزد یا میخیزد یا میخیزد یا میخیزد یا میخیزد یا میخیزد یا میخیزد یا میخیزد
 بهم آمدند بر دو متحرک حرکت اولی را انداختند و اول ساکن ثانی متحرک

[illegible]

[illegible]

[illegible]

والله اعلم

سنة ١٢٠٠ هـ

عناصیر مطلقہ، مختصر و مفید، نہایت عمدہ احوال سے بنا کر دینا

عرف ستمت را حذف کردند بجای او هم مضموم در اول آوردند

ما قبل آخر انموذج بری نگاشته و یا بر خط خود گذارند

مرد را خوش تنوع عمل و در آوردن لذت برای مهارت است

تأليف صاحب مطلق

مهاجر مطلق از قلمرو خود بهمان و در دین و رسوم ایستادگی کند
و اگر در وجهی که مذکور شد و کوهنمایان را او متهم نماید

پہرے بھارت و بنگال و سب کے لیے ایک ہی اور ہم معمولی
 عرواں در اور دندو ما قباطرانہ و اوندو در اور

منوع کلیدی اور ذیل کے برای اشارت اسیمتہ نافذ مضارع

مرطبی بخورن و شربت غریب در وقت بعد از دو حرف لکین

بیم اندر پرو و متحرک حرکت اولی را انداختن بعد اول

استان که تا بحال اول داد و دانی و عام و خاص و غیره

مجلس خوارزمی

وَالْأَنْبِيَاءُ كَانُوا مِنْ بَيْنِ أَيْدِيهِمْ يَهْتَفُونَ

100

در اصل از خمیر آرد و این خمیر را اسم مصدر زد و چون خواستند
که اسم مصدر را فعل باشد معلوم سازند که اسم مصدر را بفتح و کاف
و جهت تخفیف متون مصدر را حذف کردند و برای سبک
فعلیه را از خمیر آرد گشت از خمیر آرد بعد از قلب میانی که میانی را
و الف الف را بجای را بردند و را را بجای الف بعد از انتقال
سکنین شد میان یا و الف یا را حذف کردند از خمیر آرد
بعد از حذف از خمیر آرد و یک کلمه بهم آمدند و متحرک
حرکت او را انداختند بعد اول سکن ثانی متحرک اول را
و ثانی اول را نام کردند از خمیر آرد یا از خمیر آرد در اصل از خمیر آرد
از خمیر آرد اسم مصدر را به جمع خواستند اسم مصدر را فعل
ماضی معلوم سازند که اسم مصدر را بفتح و کاف و متون
مصدر را حذف کردند از خمیر آرد و فعلیه را از خمیر آرد گشت
از خمیر آرد بعد از قلب میانی که میانی را
و الف الف را بجای را بردند و را را بجای الف بعد از انتقال
سکنین شد میان یا و الف یا را حذف کردند از خمیر آرد
بعد از حذف از خمیر آرد و یک کلمه بهم آمدند و متحرک
حرکت او را انداختند بعد اول سکن ثانی متحرک اول را
و ثانی اول را نام کردند از خمیر آرد یا از خمیر آرد در اصل از خمیر آرد

[illegible]

مجلس دوم از این مجلس هم اندام هر دو
تجارت را در این مجلس است

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

[illegible]

همان است که در اول کتب است

و در اول کتب است که در اول کتب است

و در اول کتب است که در اول کتب است

و در اول کتب است که در اول کتب است

و در اول کتب است که در اول کتب است

و در اول کتب است که در اول کتب است

و در اول کتب است که در اول کتب است

و در اول کتب است که در اول کتب است

و در اول کتب است که در اول کتب است

و در اول کتب است که در اول کتب است

و در اول کتب است که در اول کتب است

در این کتب است که در اول کتب است

در این کتب است که در اول کتب است

محرک است ایضا از جهت بعد از آن که آن حرکت از
او عام کرد و آن حرکت از آن حرکت که از آن حرکت
نمازین اصل نماز از آن نماز از آن نماز از آن نماز
بعد از دو حرکت که از آن حرکت که از آن حرکت
بعد از حرکت که از آن حرکت که از آن حرکت
نماز از آن نماز از آن نماز از آن نماز
از جهت حرکت که از آن حرکت که از آن حرکت
حول او عام در موضع که از آن حرکت که از آن حرکت
نماز از آن نماز از آن نماز از آن نماز
بدل کرد و آن نماز از آن نماز از آن نماز
از آن نماز از آن نماز از آن نماز
موضع که از آن حرکت که از آن حرکت
کرد و آن حرکت که از آن حرکت که از آن حرکت
که از آن حرکت که از آن حرکت که از آن حرکت
یا نماز از آن نماز از آن نماز از آن نماز
است که از آن حرکت که از آن حرکت که از آن حرکت

心

[illegible]

یا بعد از اصل و عده بود و عده ^{بسیار} کسره و او را ثقیل بود و ثقیل کرد و معنی شد
 بعد از انتفاء کسین میان و او و عین و او را حذف کرد و بعد از
 عین و حرکت و او را معنی داشت بود و در این دو و بعد از حذف
 باقی ماند عده ^{بسیار} کسره و عده ^{بسیار} کسره و او را ثقیل بود و ثقیل کرد و بعد
 دادند تا کسین از بعد از حرکت قویه و عین و او را حذف کردند از
 برای متابعت فعل خود لان افعال الفعل مدار افعال المعند ^{معد}
 تا و عده ^{بسیار} کسره و عده ^{بسیار} کسره و او را ثقیل بود و ثقیل کرد و بعد
 انتفاء کسین میان و او و عین و او را حذف کردند و بعد از
 بعد از این که محال بود عین را حرکت عین را حرکت کسره و عین
 لان اب کسین او را حرکت کسره و عده ^{بسیار} کسره و عده ^{بسیار} کسره
 این چهار معنی معلوم اند و معنی هر یکی از اینها و عده کردن
 فاعله و عده را از اینها بنا کردند و کردند بسوی افعال که افعال
 بودند بود حرکت یا را ثقیل کرد و معنی داشت بعد از انتفاء کسین میان
 با و و او را حذف کردند لان ایسا و اول اب کسین و ثقیل
 حذف اب کسین الاصلی و عده ^{بسیار} کسره و عده ^{بسیار} کسره و او را ثقیل بود و ثقیل کرد و بعد
 نقدر الاینه او را اب کسین و عین و او را حذف کردند و او را ثقیل کرد و بعد

جمع مذکر

مکتبہ مولانا رفیع الرحمن صاحب مدنی
۷۰، قلعہ قبر، راجستھان

بری منه تقدیری و از ضمیمه بری بری کسوفی و مثل برانقل بری
 بیضا نیز حذف کرد و از جهت طو و القاب از جهت انکسار بن الاط
 و یا حکم باجلب کرد و تا موضع کثرت یض شد بعد از من و در بعضی بدل
 از جهت مجازت خلق ما یض کثرت یض شد و اضع او یض و اول یض
 قیاس بر او اید و او نیز و اول یض و الامر منه یض صغ را از یض بباردند
 تا که علامته استقبال بود و از حذف کردند مابعد از حرف استقبال متحرک را در
 میان شد بکون آخر حرفش را وقف و ندالی آخره ما یض کثرت یض شد
 یا یض را از یض بباردند که مابعد از موضع است تا که علامته استقبال بود و از
 حذف کردند مابعد از حرف استقبال ساکن مابعد چون ابتدای ساکن مهال
 نیز و اصل بکسره در او نشانی مابعد و عند البعض لان اللمسة اصل فی غیره
 اوصل آخر حرفش را وقف و ندالی آخره ما یض کثرت یض شد بعد از او
 ساکن ماقبل او مکتور از او را بیاورد و از یض شد بعد از بار حرف
 تا بوالی اربع حرکات ای سرات لدم باید یض شد بعد از حرکت خدا و اید و
 و یضا بعد نیز و اصل را حذف کردند از جهت استقبال شد بعد از کسره فاد را
 یضیه می کردند از جهت مجازت حرف طلی یض شد یض صغ صغ صغ
 صغ می کنند الی آخره مابعد در فعل غلامی مجرد از نشان مائی که بر وزن فعل

[illegible]

تونی ماری

بالکے

سید

باب
وقتی که

۱۵۴

[illegible]

طبع في دار المطبعات في القاهرة في سنة ١٣٠٠

[illegible]

نائب است و این را گفته دادند و اما قائل است قوله الله قال جميع خبره قابل است قال است
بودن خوانند که اسم واحد را جمع کسیر سازند و در کتب لغوی اینست که اصل و قائل
اول و حرف اول از خود اند بعد از سبب حروف اشکاف است و ساخته فتح دادند
و اولی از حرف اول بعد از حروف اولی است و این برای جمع کسیر در آوردند و اما قائل است
خود گذارسته تا قابل است قائل است و کند اندکی از قائل است که جمع کسیر مذکور است
که جمع کسیر در آوردن و بی اینست که اصل و قائل و قائله تصغیری قابل و قائله
است قابل و قائله تصغیری اصل است همان بودند چون خوانند که اسمی که این اسمی
معنوی سازند و در کتب لغوی اینست که اصل او قائل و قائله که حرف اول از خود دادند
بعد از سبب کسیر این اسمی که باقی تصغیر در آوردند و اما قائل و قائله که نسبت خویش
قوله الله بود و او منکر است و معنی آن دور باقی است که درند و لا اعتبار حرف
بانی آن از اول آن تا کون جازا صیغه مذموم و من ثم کجیل و او قوت و بای دلت
قیسیده است و این است میان یا و قائل و قائله که سوره بدل کردند تا اول قائله
گشت قائل و قائله که سوره سوره واقع شد بعد از یاد کسیر در سوره بود و بسیار
بعل کردند بعد از حروف و جمع کسیر آمد و اول کسی ثانی منکر اول را در
ثانی را هم کردند تا قول و قائله که نسبت قائل و قائله که بدل کردند و اصل قائل بود
قائل که بی معنی بود چون خوانند که فعلی که معلوم را فعلی که مجهول سازند
در کتب لغوی اینست که اصل او قائل بود حرف اول از خود دادند و قائل آخر

... من انفسه في المعنى الى غيره تا قول كنت قول ...
 ... او قيل بود نقل کرده ما قبل دادند بعد از سبب حرکت ...
 ... ساکن ما قبل او مکتوب آن و او را با بدل کرد و تا قبل گفت قبل ...
 ... قبل و قبلت قبل و اصل قول قول و قولت قولت بود بعد ...
 ... بود نقل کرده ما قبل دادند بعد مکتوب ...
 ... و ما ساکن قبل او مکتوب آن و او را با بدل کرد و تا قبل ...
 ... شد و نقلت قبلت قلما قلتم قلنت قلما قلتن قلت قلت در اصل قولت ...
 ... قولت بر شما و قولت قولت بود بعد مکتوب بود و نقل کرده ما قبل ...
 ... دادند بعد از سبب حرکت قبل بود و او را ما ساکن ما قبل او مکتوب آن و او را با ...
 ... کردند بعد انتقار کنین شد میان یا و لام بار اخذ کردند بعد مکتوب ...
 ... بدل کردند تا دلالت کند بر اینکه فعل اینها که افتاد است و او بود و اصل ...
 ... نقلت بر شما قلتم قلت قلما قلتن قلت قلنت قلما قلتن قلت قلنت ...
 و او را با قبل بود انداختند بعد انتقار کنین شد میان و او را ...
 ... و او را اخذ کردند تا قولت اه گفت قلنت اه شد و نقلت قبل و اصل قولت ...
 ... بعد حرکت و او نقل کرده ما قبل دادند تا بحال نه آمد حرکت ...
 و او را با قبل بود و او را با قبل ...
 ... آن و او را با قبل بدل کردند تا قولت قلنت قلما قلتن قلت قلنت ...

...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

...
 ...
 ...

بقول قول قول قول بود بعد حرکت و اصل کرده قبل از انداختن بعد و اول
 حرکت در کتون قبل و مفتوح گشتن و اول را قبل از حرکت و اول را قبل از
 سید مدق لان بقالون قالان قالون قالان قالان قالان قالان
 قالون قالون بود بعد حرکت و اول را قبل از انداختن بعد و اول
 پنجم را به ایه بعد و اول را قبل از حرکت بعد از کتون قبل از مفتوح گشتن آن
 بقول ل کرد مدق لان قالان قالان قالان قالان قالان قالان
 قالون قالون بود بعد حرکت و اول را قبل از انداختن بعد و اول را قبل از
 بود کتون قبل از مفتوح گشتن آن و اول را قبل از حرکت بعد از کتون
 میان الف و لام الف حذف کردند تا بقول قولان قالان قالان قالان
 قول قول را از قبل از حرکت و اول را قبل از مفتوح گشتن بعد از کتون
 مجهول الف هم معقول زدند و کردند سوری اصل را قبل از حرکت
 باراضل کرده معنی دهند بعد از انفعال کتون یا میان یا و حان یا حان یا حان
 او را بقول گشت بقول بعد و اول را قبل از حرکت و اول را قبل از
 او بعد از انفعال کتون یا میان یا و اول را قبل از حرکت و اول را قبل از
 سببه اولی و اولی حرف اصلی و الفانی حرفی است و حذف حرف الراء
 اولی حرفی است و اولی حرف اصلی است و الفانی حرفی است و حذف حرف الراء

[illegible]

10

५

لا يملك ان يكون له الحق في هذه الاموال ما بين ايمان الفقيه الفقهاء

43.

مذکورہ بالا اعلان کو منسلک عاقبت لائن
کے ساتھ ایک ہی دستاویز کے تحت پیش کیا جائے

19

[illegible]

گفتند: ہر شیخ کہند ۱۲/۱۲
اور با جابل کہند تا جابل
ہو و در نہایت کہند و کہند

مکتوبہ فیروز آباد علی
پیشو خان

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

۱۰

1

آنهاست بعد از این فصل از مفسرین آن را و اینست که در سال ۱۱۴۱

[illegible]

تأليفه حضرت مولانا محمد رفیع الدین صاحب
مکتبہ اسلامیہ علی گڑھ

بسم الله الرحمن الرحيم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[illegible]

کتب شده میان یا مودل یا رخصت رند نه وال سال الیا الی ال کنین
 حذف ال ال بین اول ال این حرف طه و الدال حرف صبیح و غنیمت
 اولی من حرف صبیح و غنیمت یا که سخن دانسته بعد از آنکه ال دارد
 لغت سال باشد او ال ال آفره تا به غنیمت و غنیمت و لغت و لغت
 در موضع چهارم آن دو را باید بدل کردند و این کلمات به طریقی نقل پیدا کنند
 بعده اتفاقا کتب شده میان یا و تنوین یا رخصت کرده و لغت و لغت
 تمام با نقل بود آنرا حذف کرده تا به غنیمت و غنیمت و غنیمت
 و لغت اسم واحد بعد چنان خوانند که اسم واحد است پس از آن رد کردند
 اصل که اصل او و لغت بود در آخر الف علامت تنبیه و یا به علامت تنبیه او
 و لغت و لغت آن سه در حالت الرفع و در لغت آن سه در حالت الرفع
 بعده و در لغت آن سه در حالت الرفع و در لغت آن سه در حالت الرفع
 بدل کردند یا و او لغت سه کلمه در موضع چهارم پس از آن و او را باید
 بدل کردند یا و او لغت سه کلمه در موضع چهارم پس از آن و او را باید
 تا و لغت آن سه در حالت الرفع و در لغت آن سه در حالت الرفع
 نصب و در لغت آن سه در حالت الرفع و در لغت آن سه در حالت الرفع
 که اسم در لغت آن سه در حالت الرفع و در لغت آن سه در حالت الرفع

تا و لغت آن سه در حالت الرفع و در لغت آن سه در حالت الرفع
 تا و لغت آن سه در حالت الرفع و در لغت آن سه در حالت الرفع
 تا و لغت آن سه در حالت الرفع و در لغت آن سه در حالت الرفع

لغت و لغت آن سه در حالت الرفع و در لغت آن سه در حالت الرفع
 لغت و لغت آن سه در حالت الرفع و در لغت آن سه در حالت الرفع

۱۳

تا و لغت آن سه در حالت الرفع و در لغت آن سه در حالت الرفع

در هر دو بخش را در حد منتهی جمع منکر خاتم و یا جمله منتهی منکر
 منکر کردن این منتهی منتهی منکر خاتم لان الزائد حرف لا یکنون الا منفوعا
 الی قوله تا در کت و یکنون منتهی بعد و لو واقع شد بموضع جهام
 پس از آنکه بود آن و او را بیا بیا بدل کردیم یا در واقع شد یک حرف
 تا قبل از منکر آن و او را بیا بیا بدل کردند یا همچون را در یک
 بیا بیا بدل کرده بودند در اینجا نیز بدل کردند لان الجمع فرد المودعا
 تا در کت و یکنون شد و در حالت الرفع و یا در کت و یکنون
 در حالت نصب و هر بعد منتهی بیا بیا بدل دادند و هستند بعد انتفاع کتب
 میان یا و او را بیا بیا حذف کردند نه و او لان الواو علامه و العلامه
 لا تحذف الا و الاو لی بالذات و لی و یکنون منتهی بعد که چنین یا
 بعد بدل کردند تا خروج نه آیه از کسر حقیق بسوی حمزه تقدیر بی
 یا حرکت یا را نقل کرده و بنا قبل دادند بعد از سلب حرکت تا قبل
 بعد انتفاع کتب کتب میان و او را بیا بیا حذف کردند نه و او
 لان الواو علامه و العلامه لا تحذف الا و الاو لی بالذات و لی یا
 یا را نقل کرده و معنی و هستند بعد انتفاع کتب میان یا و او را
 حذف کردند نه و او لان الواو علامه و العلامه لا تحذف الا و الاو

در این وقت اولی حرکت که معلق در دست بود نشان طبعین داد و بعد از آن
 غیر تا دو آهنگ گشت تا آهنگ شد و در حالت ارفع گردانید و در حالتی نصب
 و بجا که در آن وقت بود و بود و در حالتی بود و در حالتی بود و در حالتی بود
 چو دو دو و او اولی را حذف کردند و تانی لان الثانی علامته و علامته
 تحذف و المذنی بالی ف اولی بعد کسره و عین القمه بدل کردند و خارج
 که بعد از کسره و عین القمه پیری با حرکت و او را نقل کرده و باقی ماند
 بعد از برب حرکت ماقبل بوده و انتفاکین شد بسیار و و او را و او را
 را حذف کردند و تانی لان الثانی علامته و علامته لا تحذف و الا و اولی بالی ف
 اولی با حرکت و او نقل کرده و در دست بعد انتفاکین شد
 میان هر دو و او اولی را حذف کردند و تانی اه و حرکت و اولی معلق
 در دست بود و از طبعین داد و بعد از آن گشت و در آن وقت گشت و در آن وقت
 در حالت ارفع و در حالتی نصب و در حالتی نصب و در حالتی نصب و در حالتی نصب
 و ابع رسم و این دو چون خواستند که اسم واحد را جمع کنند و در
 گردید بسوی این جهت که در آن وقت و در آن وقت و در آن وقت و در آن وقت
 و ثالثه رابع را فتح داد و بعد از آن حرکت ایشان الف و ح و ز را حذف
 کردند و چون از آن حرکت در آورد و در آن وقت و در آن وقت و در آن وقت

(۴۹)

در این وقت

思

[illegible]

روز در ماهی گویند

بعد از او طبع شد و موضع بر هم میخیزد و نموده با او و آنچه مذکور است که طبع است
آن را به پهل کردند و آنچه مذکور است با او و آنچه مذکور است با او و آنچه مذکور است با او
هم جو و او که کند و آنچه مذکور است با او و آنچه مذکور است با او و آنچه مذکور است با او
شد بعد از هم و آنچه مذکور است با او و آنچه مذکور است با او و آنچه مذکور است با او
کردند و آنچه مذکور است با او و آنچه مذکور است با او و آنچه مذکور است با او
تا دو و آنچه مذکور است با او و آنچه مذکور است با او و آنچه مذکور است با او
میکنای و آنچه مذکور است با او و آنچه مذکور است با او و آنچه مذکور است با او
یا و آنچه مذکور است با او و آنچه مذکور است با او و آنچه مذکور است با او
فقد است و آنچه مذکور است با او و آنچه مذکور است با او و آنچه مذکور است با او
و آنچه مذکور است با او و آنچه مذکور است با او و آنچه مذکور است با او
که اسم و آنچه مذکور است با او و آنچه مذکور است با او و آنچه مذکور است با او
یا و آنچه مذکور است با او و آنچه مذکور است با او و آنچه مذکور است با او
میان و آنچه مذکور است با او و آنچه مذکور است با او و آنچه مذکور است با او
تا و آنچه مذکور است با او و آنچه مذکور است با او و آنچه مذکور است با او
بود و آنچه مذکور است با او و آنچه مذکور است با او و آنچه مذکور است با او
نیز و آنچه مذکور است با او و آنچه مذکور است با او و آنچه مذکور است با او

نست

[illegible]

مجلس شورای ملی و دولت در بیان این موضوع در ۱۵ خرداد ۱۳۰۲

مجلس شورای اسلامی

مجلس كرمه نه و اولان ابراهیم و علیته و احمد و محمد و الامیر

اولی بعد از کسر عین الف از بدل گردیده تا خروج از آید از کسر حقیقی بود

انتقدیری یا غیر سبب فیصل بود نقل کرده باقیل و او شد بعد از انقراض کتب شد

مبارک باد و ایام خجسته فرموده و اولادین ایام و علمه و انچه

والاول بالنسبة الي ناديه فتركته في حوزة عمه حيث ورثه وورثته

بودند بعد و آنحضرت با فضل او منتهی کسرتان داد و در پاییدش کردند

یا و ادواغ سنج که رفت پیش او سر و آن و ادواغ نیابد که

[illegible][illegible]

و انچه که در این کتاب مذکور است و در کتابهای دیگر نیست

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

یہاں سے تھیں۔ (۱۰۱) یہاں سے تھیں۔ (۱۰۱) یہاں سے تھیں۔ (۱۰۱)

یاد او واقع شد یک طرفه خنجر از او سران زد و او را کشت.
بیا و ملاطفت کند ۴۴

وَعَيْنَا

[illegible]

فکلمه: ایستاد در زمین
لبه حرکت متقبل

کتاب فیض

سعد الحارثي في الصريح

سَمِعْنَا نَدْعُوْا اِنْ يَدْعُوا اِلٰى تَعْدَاۤءِنَا تَقْتُلُوْهُنَّ اِنَّ نَدْعِيْ مَسَالِكَ اَنْفُسِنَا

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

دستور دهنده انجمن راجه در دست است و بنابر آنکه بعضی از اعضا میفرمودند که

سورة بیل عن عیسیٰ بن ماریم السلام علیہ وعلیٰ آله وعلیٰ اناس فی اللیل من کذا فی البیت الی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مگر نہ ادا ان بدوین ان ترغیبت منہ او تم قاسم ان ولم ولا ولام الاصل

وَمِنْهُمْ مَن يَدْعُو بِحَبْلِ الْيَدْنِ يَدْعُونَ بِهِ يَدْعُونَ إِلَى الْيَدْنِ

اَنْ تَدْعُوهُمْ فَاِنْ يَدْعُوا اَنْ تَقُولَ اِنَّمَا عِبَادٌ مُتَّبِعُونَ

اِنَّ يَدْعُوْنَ اِلٰهًا غَيْرَ الَّذِي دَعَوْا اَنْ يُدْعُوْا اِذْ هُمْ يُقْرَبُونَ

ان مدحی در اسکندر بنو دعواد و عواد و کوبید و بدمیان ما که به حضرت علی بن ابی طالب

اِنَّ يَدْعُوْنَ اِلٰى دِيْنِ الْاَوْحَانِ اَوْ اِلٰى دِيْنِ الْاَوْحَانِ اَوْ اِلٰى دِيْنِ الْاَوْحَانِ

جمعی از ما در این وقت حاضریم و ما را در این وقت حاضریم

لَا تُخَوِّنُ، مَا تَقُولُ مَا تَدْعُوْنَ مَا تَذْكُرُونَ مَا تَنْقَرُونَ مَا تَقْرَأُونَ مَا تَكْتُبُونَ

ادْعُوا رَبَّكُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ

لَا يَدْرِيونَ أَتَدْعُونَهُمْ إِلَى دِينِ اللَّهِ أَمْ لَهُمْ آلِهَةٌ تَمْنَنُ أَلَّا يُدْعَوْا إِلَى دِينِ اللَّهِ أَمْ لَهُمْ حُرْمَةٌ يُنْتَهَوْنَ عَنْهَا وَيَدْعُونَهُمْ إِلَى دِينِ اللَّهِ إِنَّهُمْ يَكْتُمُونَ الْحَقَّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ

کلام عموماً قدعو ما و لانا قیس دیوالتس در امور مدیترست باجری کردند الخ

مَنْ يَدْعُوهُ يَسْتَجِيبُ لَهُ أَهْلُ عِلِّيِّينَ

آمرش را جبرئیل فرمود: مرا که هل استقامه و نه نوحه هل می کنند! عا

مبليد وهو طلب يمين عون ليدعون ليدعون الى انوار من يدين نبي

بودند چون نون ناکند فقیه با شبهه عقل شد و ادبی که مختلف شد بود باز آمد چرا

حلت حدیث در ایل شد در عمل الجزم بودہ انقاد و کتب شد میبارہ و یارون

عَمَّ عَلَى خَلْقِهِ وَهُوَ يَوْمَئِذٍ الْوَاحِدُ وَالْفَاعِلُ الْكَافِرُ

روح هندی یا ترکیب با فلسفه و دینی برجسته ترکیب نه حدیث نان اندر

كل واحد منهما ممنوع لان الواحدة اصيله والاولى الحقة لغرض التاكيد بغيره

وَلَا تَهْجُرْ أَهْلَهُمْ فَتُحَرِّقَ نَفْسُكَ فِيهِمْ فَكَأَنَّهُمْ مُنْكِرٌ لِّمَا قِيلَ لَهُمْ وَلَكِنَّهُمْ كَافِرُونَ

الاسم رواد المونث الحجابة ليدعون ليدعون اسدنه وشبهه ليدعون

فما اريد به من غير من الامر منه افع ادفع رايك وتكون ساكر دندنا كرمك

مستقل لغز احواف کرمه بعد از حرف سبقت این سخن به جا آید ابتدا این

نقد نظر کردیم بلکه چون عین یکدیگر مضمون مورد نظر، اصل بضم و یوستند و

١٢

و فرمود بسم فمکذا نشسته عند الحرمین

و فرمود بسم فمکذا نشسته عند الحرمین

و فرمود بسم فمکذا نشسته عند الحرمین

و فرمود بسم فمکذا نشسته عند الحرمین

و فرمود بسم فمکذا نشسته عند الحرمین

و فرمود بسم فمکذا نشسته عند الحرمین

و فرمود بسم فمکذا نشسته عند الحرمین

و فرمود بسم فمکذا نشسته عند الحرمین

و فرمود بسم فمکذا نشسته عند الحرمین

و فرمود بسم فمکذا نشسته عند الحرمین

و فرمود بسم فمکذا نشسته عند الحرمین

و فرمود بسم فمکذا نشسته عند الحرمین

و فرمود بسم فمکذا نشسته عند الحرمین

و فرمود بسم فمکذا نشسته عند الحرمین

و فرمود بسم فمکذا نشسته عند الحرمین

و فرمود بسم فمکذا نشسته عند الحرمین

و فرمود بسم فمکذا نشسته عند الحرمین

و فرمود بسم فمکذا نشسته عند الحرمین

و بعد از این که حرف نیش را که آنجا در میان بیاید که در میان بیاید
 وادی که در میان بیاید که در میان بیاید که در میان بیاید که در میان بیاید
 لان الجمع و جمع المفرد اما بعد از آنکه حرف نیش را که آنجا در میان بیاید که در میان بیاید
 بعد از آنکه حرف نیش را که آنجا در میان بیاید که در میان بیاید که در میان بیاید
 لان الالف في المشاء والافراد فلا بد ان يكون في الالف بعد الالف
 تا بعد از آنکه حرف نیش را که آنجا در میان بیاید که در میان بیاید که در میان بیاید
 حذف کردن به سبب اتفاقا که حرف نیش را که آنجا در میان بیاید که در میان بیاید
 منع حرف لان الالف في المشاء والافراد فلا بد ان يكون في الالف بعد الالف
 با از حرکت یا از حذف حرف نیش و دیگر در آورده اند تا با حرف دیگر که
 نقل است و حرف نیش و حذف حرف نیش و حذف حرف نیش و حذف حرف نیش
 جایز است دون حرف تا بعد از آنکه حرف نیش را که آنجا در میان بیاید که در میان بیاید
 بعد از آنکه حرف نیش را که آنجا در میان بیاید که در میان بیاید که در میان بیاید
 بواسطه این حرف که در حرف نیش را که آنجا در میان بیاید که در میان بیاید
 تا با حرف نیش را که آنجا در میان بیاید که در میان بیاید که در میان بیاید
 از آنکه حرف نیش را که آنجا در میان بیاید که در میان بیاید که در میان بیاید
 تا بعد از آنکه حرف نیش را که آنجا در میان بیاید که در میان بیاید که در میان بیاید

یادآور می شود که در میان بیاید که در میان بیاید که در میان بیاید
 یا ضمه یا نقل یا حذف

[illegible]

دور بی خبری است که کند
چرخ بر سر آید و آید
چرخ بر سر آید و آید
چرخ بر سر آید و آید

1997

و در وقت که اعراسی اعراس خارج شود کلمه بعد از کلمه می خوانند و گویند
 بعد و او واقع شود و مع جامه بر سر او نه بود آن و او را
 میخوانند که بعد از آن کلمه بعد از آن کلمه می خوانند و گویند
 میخوانند که بعد از آن کلمه بعد از آن کلمه می خوانند و گویند
 این هم قیاس است بر آن که در وقت که اعراس خارج شود کلمه بعد از کلمه می خوانند و گویند
 الله معی بود چون خوانند که اسم الله معنی را اسم الله کبری سازند و گویند
 بسو اسکن که اصل او میخوانند که اسم جامع است برای اسم الله کبری و او را میخوانند
 را بر حال خود گذارند تا بعد از آن کلمه بعد از او واقع شود و مع جامه
 بر سر او نه بود آن و او را بنیاد دل کردند و میخوانند که بعد از آن کلمه بعد از آن کلمه می خوانند و گویند
 بعد از آن کلمه بعد از آن کلمه می خوانند و گویند
 است میخوانند که بعد از آن کلمه بعد از آن کلمه می خوانند و گویند
 در کردند بسوی اسکن که اصل او را میخوانند که بعد از آن کلمه بعد از آن کلمه می خوانند و گویند
 او را میخوانند که بعد از آن کلمه بعد از آن کلمه می خوانند و گویند

مردود و بنده اصدقی او ادعای کسب و فروشش الف
علاقمند و در حالت رنج و غم

[illegible]

والتقوى من الله عز وجل

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

ضم دادند بکوهی که در آنجا سر و تنه میزدند و در آنجا

فقدانہ بالذکر است و قیامہ سورہ درود و ذکر کہ

وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ يَنْقُصْ مِنْ رِزْقِهِ

راستش این بود که آن روز من در حال غم و اندوه بودم و به خاطر مشکلات مالی و خانوادگی، نتوانستم به شما سر بزنم.

سندھ و حرف ارتکب ہر ...

دو روز در حالت ارفع و ناز غشیه بزرگ و راحه اندر دوش و جگر

وَعَمَّاسُ وَهَامُّسُ وَاحِدٌ مِمَّنْ جَاءُوا بِالسَّيْفِ لِيُكَلِّمُوا رَجُلًا

موتش رزید دراج هم در جمیع الاموت در تنوع جنود و آوار

لعمري ان تقياس کي نہ ملے گا اور نہ اس کا کوئی اثر ہوگا۔

ولان الامم ميتة لا تنفك كما في الزمرية (ان الله قد خلقكم من قبل واما انتم فاعلمون)

بعدہ دو حرف از کلمہ سہم آمدند مرد و شوکر حرکت از بی حرکت

۱۰۰. اصل ساکن نانی متون و اول و در زمانی انعام کرد و در مقامات

عاج خیر خلیفہ بنی اسماعیل علیہ السلام

حکومت اوبلی الی الاموال و غیره
صوبہ اوبلی الی الاموال و غیره

